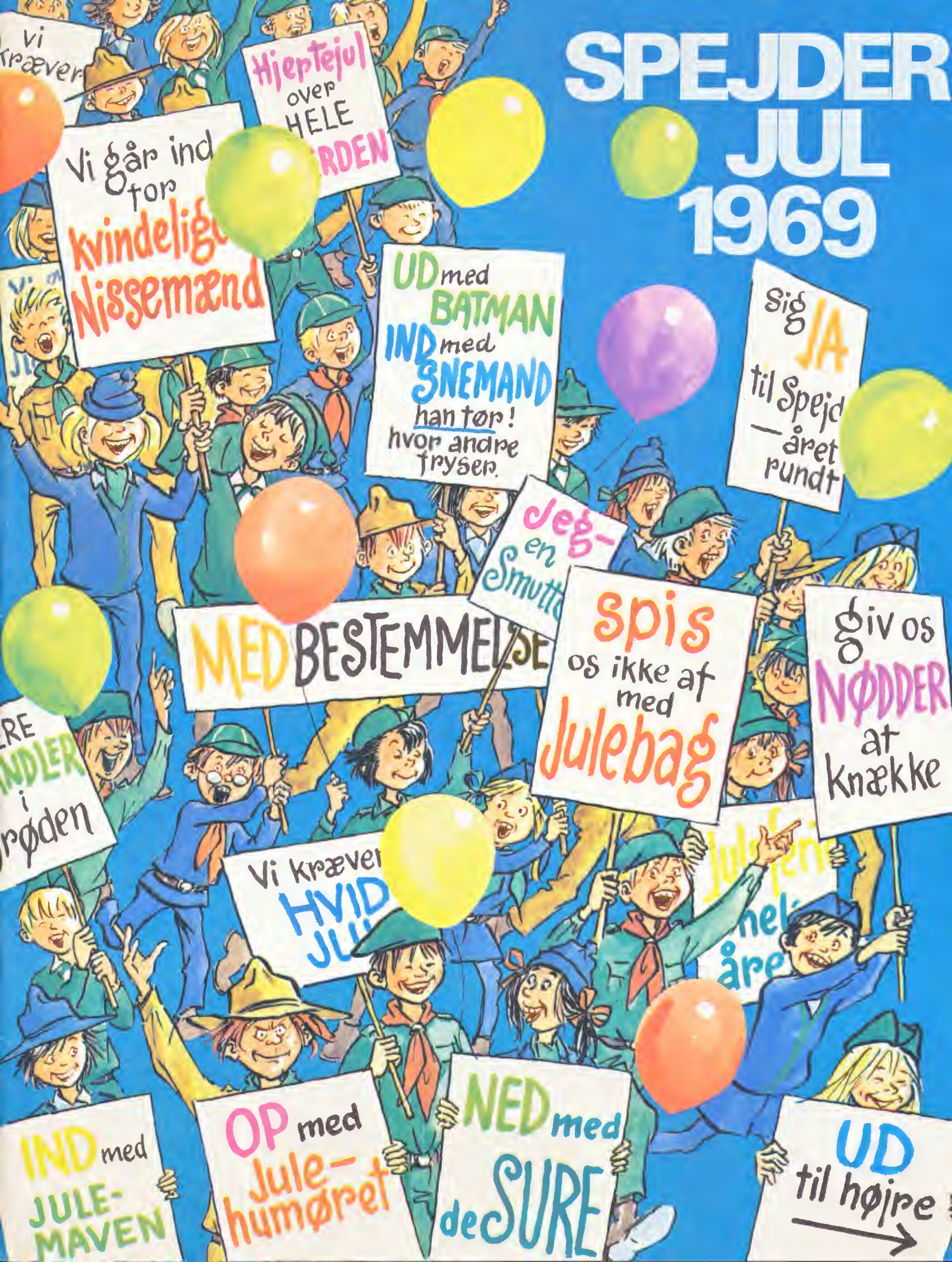

SPEJDER JUL 1969

Hjertejøl
over
HELE
VERDEN

Vi går ind
for

kvindelige
Nissemand

UD med
BATMAN
IND med
SNEMAND
han tør!
hvor andre
fryser.

Sig

JA

til Spejd
- året
rundt

Jeg-
en
Smutte

MED BESTEMMELSE

spis
os ikke af
med
Julebag

giv os
NØDDER
at
knække

RE
INDLER
i
røden

Vi kræver
HVID
JUL

Juleferie
næste
år

IND med
JULE-
MAVEN

OP med
Jule-
humøret

NED med
de SURE

UD
til højre
→

Billederne på denne side er reproduktioner af en 150 år gammel »dalmålning«. Den er fundet i en gammel dragkiste i Småland i Sverige. Vandrende malere gik fra sted til sted med pensler og farver i ranselen og malede efter ønske, som regel motiver fra bibelhistorien. Det var jævne, naive folk, som ikke kendte noget til, hvordan klædedragten f. ex. kunne have set ud på Kristi tid, så på billedet her har maleren ladet de tre vise mænd optræde i stadstøj fra hans egen tid. Fladerne blev fyldt helt ud; der måtte ikke være »bare« stykker, så var der et tomt rum, anbragte man en blomst. For at få plads til alting, ser vi her et par huse anbragt ligesom på søjler. Børn og mange moderne malere bruger billedfladen på samme måde.

Dejlig er den himmel blå,
lyst det er at se derpå,
hvor de gyldne stjerner blinke,
hvor de smile, hvor de vinke
os fra jorden op til sig.

Det var midt i julenat,
hver en stjerne glimted' mat,
men med et der blev at skue
en så klar på himlens bue
som en lille stjernesol.

Når den stjerne lys og blid
sig lod se ved midnatstid,
var det sogn fra gamle dage,
at en konge uden mage
skulle fødes på vor jord.

Vise mænd fra Østerland'
drog i verden ud på stand
for den konge at oplede,
for den konge at tilbede,
som var født i samme stund.

Klare stjerne hasted' frem
ledte dem til Betlehem
over hytten lav og lille
stod så pludselig den stille
strålede så lyst og mildt.

De ham fandt i Davids hjem,
de ham fandt i Betlehem,
uden spir og kongetrone;
der kun sad en fattig kone,
vugged' barnet i sit skød.

Stjernen ledte vise mænd
til vor Herre Kristus hen;
vi har og en ledestjerne,
og når vi den følger gerne,
kommer vi til Jesus Krist.

Denne stjerne lys og mild,
som kan aldrig lede vild,
er hans Guddoms-ord det klare,
som han os lod åbenbare
til at lyse for vor fod.

Grundtvig.

SUKKERMADS OG JULEEVANGELIET

AF GURLI VIBE JENSEN

Hvordan jeg end vender og drejer det, kan jeg ikke komme uden om »Suktermads«. Han er en humlebi, der lå og gispede i min vindueskarm en dag i maj, hvor han så kom fra. Han har fået sukker-vand og honning på en tallerken og bor nu i vindueskarmen. Han er overmåde tyk og frimodig og vandrer glad og gerne over min hånd, summende provosange til foråret og verden – set fra et bi-standpunkt.

Det er klart, at nu vil han med i min juleartikel, og det kan virke overraskende, men er det mere overraskende end, at juleevangeliet ligger begravet i en blikæske i Valbybakke? Nu skal jeg fortælle jer, hvordan *det* hænger sammen:

Da jeg var en lille pige, hørte jeg, at jorden en dag ville forsvinde med alle de mennesker, der var på den. Gud skulle komme tilbage og sige, at nu kunne det være nok med al den uro, mennesker gik og lavede. Jeg var 8 år og temmelig rystet. Men jeg havde allerede lidt mistro til de voksne og også lidt til Gud. Jeg havde det med at gå og bide i min højre fletning, når jeg rigtigt skulle grunde over noget. Mon Gud nu også var så almægtig, at han kunne få hele jorden til at skælve og se, hvad alle lavede på een gang? Jeg kunne tænke mig at gemme mig i plinten i skolen og komme frem, når det hele var forbi. Der ville sikkert være flere, der havde fundet på at

gemme sig, så vi ville være et par stykker, der skulle klare os på resterne af den jord, der var tilbage, når Gud Herren havde talt til sin skabning. Men det var en forstemmende tanke, at selvom man overlevede, var alting udslettet, ja selv København vel sunket i grus. Så var det, jeg fik en idé: Jeg købte salmiakker i blikdåser i stedet for at putte tiøren i missionsbøssen i søndagsskolen. Indholdet var hurtigt fortæret, og så kunne jeg bruge de glimrende blikdåser til at redde menneskeheden! På ganske fint papir skrev jeg stykker af biblen af, foldede papiret tæt sammen og lagde det i blikdåser, der blev lakket til i kanten med stearin. Og en aften gravede

jeg med passende mellemrum mine små æsker ned i Valbybakke. Juleevangeliet kom også med. Så ville de få overlevende have en god start, når de fandt æskerne, som jeg ikke kunne tænke mig ville forgå i røg og damp – deres indhold taget i betragtning. Det sker nu og da, at jeg kører over Valbybakke – og så tænker jeg på, om der skulle være bare en lille flis tilbage af æskerne med det gode indhold?

Der er sket så meget, siden jeg skrev de dybe ord om det, der skete, da »en befaling udgik fra kejser Augustus«. Jeg har set andre verdensdele og mødt mange mennesker.

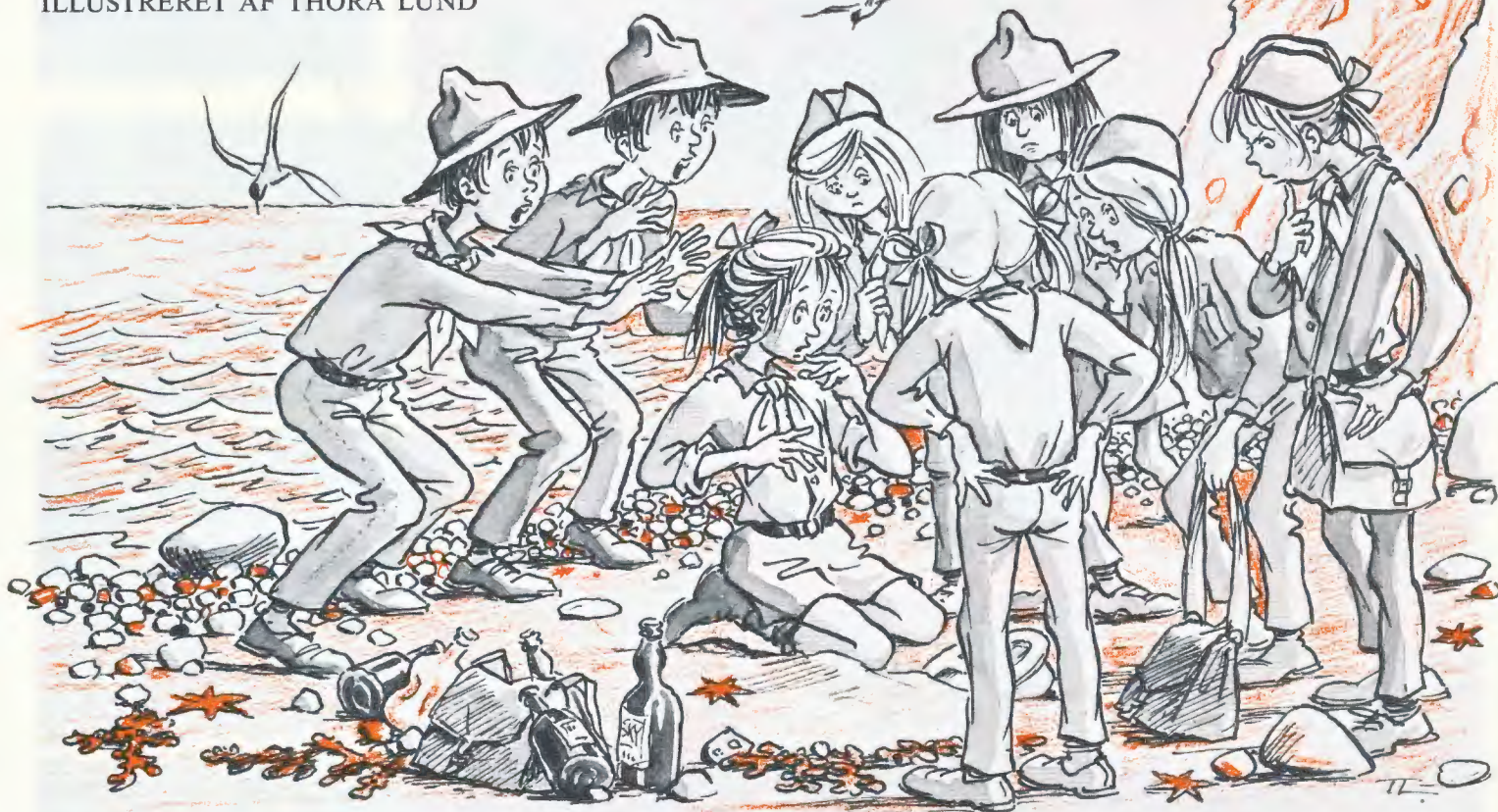
I de mange mennesker har jeg set noget, som ikke kan begraves i æsker og gemmes til fjerne dage. Jeg har set, de søgte og længtes efter ham, der fik navnet Jesus, og som indtil denne dag er Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Fredsfyrste for det menneske, der ønsker at finde julens centrum.

Så, nu fløj »Suktermads« – lige ud af vinduet! Han får ikke brug for mit vindue mere. Sådan går det, de fleste ting her i livet kommer og går. Men der er en ting, som aldrig forandrer sig. Det er ordene om julens Herre: »Han skal skinne for dem, der er i mørke og dødens skygge og lede vore fødder ind på fredens veje«.

MÅGE-PATRULJEN

AF BØLLE

ILLUSTRERET AF THORA LUND

Det er højst mærkværdigt, og jeg kan ikke forklare hvorfor, men der findes intet, der i den grad kan fritage én lysten til at nedfælde noget skriftligt, som når der står FRISTIL uden på hæftet. Man kan gå rundt og have samlet en passende mængde åndfuldheder, som man virkelig tror vil falde i smag på højeste sted, men når man sætter sig ned for at skrive dem op, så er de væk; eller også spekulerer man som en gal på, hvad der egentlig var så interessant ved den påstand for en time siden, for nu virker den helt punkteret.

Ja, selv disse dødssyge tante-og-onkel-julegavetakkebreve, som

nødvendigt skal sendes af sted hvert år inden nytår, og hvor man skriver: »Tusind tak for de henrivende strømper«, til trods for at man hellere vil brække benet på langs end vise sig offentligt med rædslerne – selv de er for intet at regne mod lidelserne ved at skrive fristil!

Derfor forstod jeg til fulde Gemes nedtrykte sindstilstand, da vi var til et patruljemøde en gang i efteråret, og hun indledte med at sige: »Jeg skal aflevere fristil i morgen, og jeg aner ikke, hvad jeg skal skrive!«

Vi udtrykte alle vor almindelige deltagelse og luftede lidt interesse for sagen ved at spørge om emnet.

»Fortæl om det, du kan finde på en tur langs stranden«, sagde Gemse med forpint stemme. Når man ved, at Gemse er så uheldig at have skolens sædvanlige biologilærer, Amøbe-Olsen, i Dansk, så kunne man kun have medlidenhed med hende. Han ventede sikkert en velskrevet rapport om havets erosion i klitterne, om Sandskægs og Sandstars evne til at forhindre sandflugt, om flint, granit, skifer og andre ubehageligheder, man kan støde på, og han vil sikkert også gerne høre lidt om, hvorledes de var havnet her på stranden. For det er nemlig det mærkelige – det ser ud som et rent tilfælde, at du får en lille

rødlig sten i skoen, når du går en tur langs stranden; men Amøbe-Olsen er ikke overrasket. Han véd nøjagtigt, hvorledes tilværelsen har formet sig for denne lille umælende sten i de sidste 10–30 tusinde år. Han ville faktisk være blevet forbavset, hvis du ikke havde fået den i skoen!

For ganske nylig har vi fået to nye piger i patruljen. De hedder Tjavs og Pjevs og er tvillinger. De ligner hinanden som to dråber vand og deler efternavn, værelse og fødselsdag, men fantasien har de ikke delt, hver af dem har fået nok til en hel familie! Man keder sig aldrig i deres selskab, men man kan somme tider have sine speku-

lationer bag efter, når man prøver på at finde ud af, hvormeget af det, de fortæller, der er sandhed, og hvad der er et udslag af deres opfindsomhed.

»Hvad du finder på stranden«, udbrodt Tjavs og så helt henført ud. »Der er ingen grænser for, hvad man kan finde på stranden. Sidste sommer gik vi en morgen ned for at bade, og véd du, hvad vi fandt? En død hval, der var drevet i land!«

»Ja, det er rigtigt«, supplerede Pjevs, der åbenbart allerede havde læst tvivlen i vore ansigter. »Men det var ikke en *hel* hval, der var en haj, der havde bidt flere meter af den!«

»Jeg tror ikke, det er den slags fund, Amøbe-Olsen ønsker at høre om«, sagde jeg i en ret skarp tone, idet jeg håbede, det kunne få Tjavs og Pjevs til at holde op. Men der skal mere til.

»Du må også kunne fortælle en hel del om flaskeposter!«, mente de. De havde fundet forseglede flasker fra skibbrudne på øde øer, fra sømænd, der kede sig og ønskede sig en penneveninde, fra en videnskabelig ekspedition, der undersøgte strømningsforhold i det indiske ocean, og fra et fyrskib, der bestilte 3 sød og ¼ piske.

»Landsmænd!«, råbte Badju, og hun måtte råbe højt for at overdøve Tjavs' og Pjevs' eventyrlige oplevelser og deres fantasifulde genfortælling. »Hvad om vi tog udfordringen fra Amøbe-Olsen op og gik en tur langs stranden? Hvis Bølle har et program for patruljemødet – og bemærk, venner, jeg siger HVIS – så vil hun nok føle det som en lettelse, at hun kan gemme det til næste gang. Vejret er tåleligt, stranden er nær, og EN SPEJDER ER EN GOD KAMMERAT! For Gemes skyld: Lad os gå en tur langs stranden!«

Som sagt – så gjort. Vi kom hurtigt uden for byen, hvor vi har en dejlig strand, som ingen af os havde set, siden det var sommer og badevejr. Det blæste ganske godt, og der var ikke mange muligheder for at foretage store zoologiske eller botaniske opdagelser. Vi så et halvt hundrede måger og en død torsk. Andet levende var der ikke.

Der lå et par flasker i smarte faconer. De kunne bruges som lysestager, men Tut, som er det økonomiske hoved i Mågepatruljen, konfiskerede dem straks til

fordel for basaren til foråret. De skulle forsynes med ledning, fatning og skærm og sælges som bordlamper. De skulle give penge i kassen! Vi kastede os ud i store diskussioner om, hvorvidt lampeskærmene skulle være ensfarvede eller brogede, hjemmelavede eller færdigkøbte, glatte eller pliserede? Der var mange muligheder, men inden vi nåede gennem dem alle, bragte Gemes stemme os tilbage til virkeligheden.

»Min stil!«, sagde hun. »Jeg kan højst skrive fem linier om lampefodder, fundet på en tur langs stranden.«

Vi fortsatte vor vandring, og et øjeblik efter stod Pjevs, som var kommet lidt forud for os andre, og svingede med armene. Hun havde fundet noget helt sensationelt.

»Kom herhen, kom herhen!«, råbte hun, og da vi allesammen satte farten op, fordi hun så ud, som om hun havde fået øje på Loch Ness-uhvret, der var ved at gøre klar til en dykning, så begyndte hun at råbe advarende til os: »Kom ikke for tæt på! Gå stille! Den kan meget let eksplodere!«

Det fik os til at haste endnu mere, og lidt efter stod vi allesammen i en rundkreds om den mærkværdige dims, som Pjevs havde fundet i sandet. Hun og Tjavs var helt røde i kinderne, og de for rundt og forhindrede os i at komme helt tæt på deres fund, som vi nok slet ikke havde bemærket, hvis vi ikke havde haft dem med. Jeg syntes, dingenoten lignede et vandfad, halvt skjult i sandet, men da jeg sagde det, så Tjavs og Pjevs på mig med et blik, der tydeligt viste, hvilken medlidenhed de følte med mig og min åndelige platfodethed.

»Et vandfad!«, sagde Tjavs, »nej du, det er en landmine!«

»Endda en højeksplosiv én!«, sagde Pjevs med øjne, der lyste.

»Sludder, nu er jeg snart træt af at høre på alle jeres eventyr!«, sagde Høg irriteret. »Lad os se, hvad det er for noget, og så komme videre.«

Aldrig har jeg tænkt så meget på så kort tid. Pjevs og Tjavs og deres livlige fantasi morede heller ikke mig i længden. Der var kun en meget lillebitte chance for, at de havde ret i deres påstand om, at det var en landmine, de havde fundet. Men hvis det nu var? Tænk, hvis Høg i sin arrigskab

gav sig til at grave dimsen fri, og de to fustentaster så – måske for første gang i deres tid i Mågepatruljen – havde haft ret? Høg ville i så fald slet ikke få tid til at opdage det.

»Høg, vent lidt!«, fik jeg sagt, inden hun fik fingrene i tvillingernes landmine. »Jeg tænker, og det gør jeg ikke altid lige hurtigt!« En mumlen i patruljen oplyste mig om, at dér var åbenbart et punkt, hvor vi var fuldstændigt enige. »Så længe der bare er en anelse af chance for, at det kan være noget, der kan eksplodere, så tag du og hold fingrene derfra. Vi kan ringe til politiet og fortælle dem, hvad vi har fundet, og hvad det MÅSKE kan være. Skulle det være rigtigt, så kommer vi i avisen og får rosende omtale for omløb i pæren, og hvis det – hvad vi vel alle på nær Tjavs og Pjevs er enige om – bare er en gammel spand med bunden i vejret, så vil ingen bebrejde os det allermindste. Tværtimod, også da vil man klappe dig på dit lille hoved og sige: »Stor pige«. Faktisk synes jeg, at det bedste under alle omstændigheder er, at vi har lige så mange fingre med hjem, som vi gik herud med, og derfor skal du holde grabberne for dig selv!«

Hun gjorde det! Jeg stod et øjeblik og nød den respekt, som man åbenbart havde for mig, Mågernes patruljefører! Men så begyndte Høg, som sad på hug ved siden af helvedesmaskinen, at grine.

»Er det mig, du griner af?«, spurgte jeg lidt stødt, men hun grinede bare videre.

»Når du siger det,« sagde hun, »skal jeg nok lade være med at pille. Men skal I beskrive bomben nærmere for politiet, skal I ikke glemme at fortælle, at der står GADEGAARD ANDELSMEJERI indgraveret i den, og hvis det ikke er låget til en mælkejunge, så skal jeg have briller i morgen!«

Al vor spænding udløstes i latter, og Pjevs og Tjavs var bragt til tavshed for den dag. Siden har mælkejungelåget hængt på vor patruljevæg, og jeg synes, det har virket dæmpende på deres vulkanske fantasier.

Vi fortsatte endnu et stykke langs stranden. Lidt fremme drejer stranden meget skarpt, og netop her når skoven helt ned til vandet. Gemse var den første, der nåede hen til hjørnet og skulle til at dreje, men hun standsede brat, vendte

om og kom tilbage til os andre.

»Det blæser forrygende rundt om hjørnet,« sagde hun. »Lad os gå hjem!«

Høg prøvede at nå hen til hjørnet, men Gemse greb hende i armen og gentog: »Det blæser«.

»Jeg har da aldrig været bange for lidt blæst,« sagde Høg forbavset. »Desuden må der jo netop være *læ* rundt om pynten med den vind, vi har!«

»Jeg har stof nok til min stil,« sagde Gemse, »jeg giver is ved kiosken!« Hele horden vendte rundt og løb tilbage langs stranden.

»Sig mig, hvad var det, vi ikke måtte se på den anden side af pynten?«, spurgte jeg Gemse, da vi var blevet alene.

»Amøbe-Olsen!«, svarede hun.

»Hvad i alverden var han ude for at studere på det øde sted?«, spurgte jeg.

»Det skal jeg sige dig. Den nye engelsklærerindes øjenfarve, og den kan ikke have været helt almindelig, for han virkede usædvanlig interesseret!«

»Det var vidunderligt, den iagttagelse må du huske at få med i din stil, Gemse!«, svarede jeg med skadefryd i stemmen.

»Åh, jeg tror ikke, jeg kan få plads til mere«, sagde hun, det noble menneske. Jeg var opfyldt af beundring over hende, da jeg gik hjem.

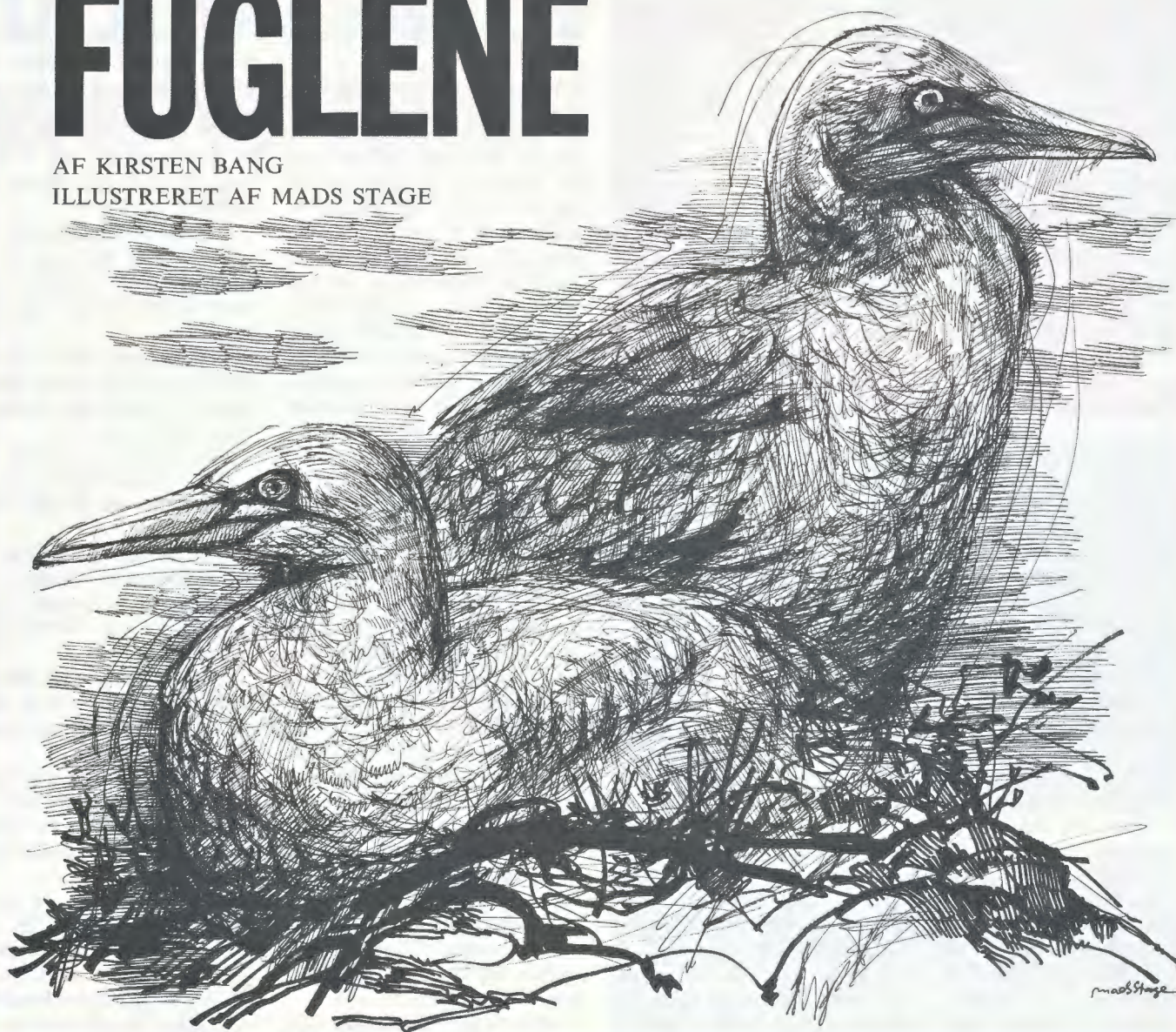
Men nu spekulerer jeg på, om det virkelig var Årets Stil, som Gemse fik skrevet om Mågernes fund på stranden, eller om der skulle være helt andre årsager til, at Amøbe-Olsen vurderede den til 11.

FUGLENE

AF KIRSTEN BANG

ILLUSTRERET AF MADSS STAGE

Fugle spillede en meget stor rolle i Hans Jørgens liv. Og fugle var der nok af, der hvor han boede. Mågerne fløj i skrigende sværme ind over den lille, stejle klippe og atter ud over det bølgende, grå hav. Hjejlen løb pibende om i græsset inde i højderne; et svanepar yngede i mosedraget i dalen, og ude på den stejle fjeldside mod nordvest rugede tusinder af lunder og lomvier på de smalle, græsklædte hylder og små klippefremspring; der yngede svaner inde i mosedraget, og på småholmene derude rugede mange edderfugle; men allermest spændende var den store hvide sule, der kun ruger ganske få steder i verden – den var totalt fredet!

Ja, så var der jo både tejste og alkefugle – og en sjælden gang kunne man få et glimt at se af den underlige skarv – langhalset og leddeløs – den holdt til nede i strandkanten – en sjov fugl. Og så var der naturligvis Tjaldur – den lille vipse strandskade – masser af dem.

Da Hans Jørgen var mindre, havde han været en ivrig samler af æg og fuglefjer. Over sin seng havde han tømret et par hylder, hvor han havde alle sine herligheder. Men nu efter at han var blevet konfirmeret og var ved at blive voksen, var hans interesse mere blevet jægerens, fuglefængere. Ofte havde han været på strandjagt med de voksne karle

eller fået lov til at komme med ud i robåden og jage søfugle, når vejret var roligt. Nu havde han et stort ønske: at komme i fuglefjeldet! Men hans far ville ikke give ham lov endnu.

»Det ser så let ud at blive hejst ned ad fjeldet i line,« sagde hans far. »Men i virkeligheden er det en meget vanskelig og farlig kunst. Man skal forstå at støde fra med benene i rette øjeblik for ikke at blive slået ind mod skarpe klippefremspring, og man skal være sig for at få løse sten ned over sig. Nej, jeg vil ikke have dig i fuglefjeldet, før du er en voksen mand på mindst 18 år.«

Men Hans Jørgen vidste en anden vej at komme i fuglefjeldet.

Ganske vist ikke ret langt ind – men dog oppe i de højder, hvor lunden og lomvien rugede – og netop i dag havde han foresat sig, at han ville en tur derud. Hans far var ovre at hjælpe fyrmesteren med at sætte et nyt rækværk op, og hans mor havde travlt med brødbagning – det tog det meste af dagen. Ingen ville lægge mærke til det, hvis Hans Jørgen var borte nogle timer.

Lige efter middag strøg han af sted; i lommen havde han en luns sigtebrød, og han medbragte sit fuglenet på stang.

I sine bløde skindsko klatrede han smidigt ned ad den stejle sti, der førte til en ret bred li, hvor han vidste, der rugede en del

lunder. Snart stod han dernede i det høje, frodige græs.

Bygden og alle menneskeboliger var skjult for hans blik. Herfra så han kun fjeldet, han stod på – og det vældige hav – bølgerne lignede små riller i et vaskebræt heroppe fra, men i virkeligheden var de store og mægtige, vidste han, for brændingen duredede kraftigt dernede ved foden af fjeldet.

Jo – her var adskillige lunder – men de var meget sky og forsigtige – kun to fik han fanget, så var de alle væk, og ved deres skrigen havde de advaret tusinder af andre, der lettede og stod til havs. – Nå, de kom vel snart tilbage; det gjaldt bare om at have tålmodighed.

Lien var her en tre-fire meter bred, men længere henne blev den smallere og forsvandt om et klippefremspring.

Hans Jørgen gik derhen. På den anden side af hjørnet var afsatsen ret smal, men man kunne sagtens gå ad den.

Da så han lidt fremme og lidt højere oppe en anden klippehylde, lang og indbydende; på nogle smalle gesimser ind mod klippevæggen så han hundreder af lunder sidde – disse sjove små fugle med hvidt bryst og sorte vinger og et stort ildrødt papegøjenæb – de små fugle sad i lange rækker på deres klippehylder og nød det dejlige sommervejr – som lange, sort-hvide perlerader, hængt ud over den mørke fjeldvæg; de røde næb skinnede livligt – og så det kraftigt grønne græs – det så prægtigt ud! Og hvilken mængde fugle! Nu gjaldt det om ikke at skræmme dem.

Kunne han bare nå op på den klippeafsats; der var kun et par meter derop, og klippen var ikke særlig stejl; det kunne nok lade sig gøre.

Anspændt og forsigtig forlod Hans Jørgen den gæstfri li og klatrede ud over fjeldet. Uha – ikke kigge ned – det var opad, det gjaldt.

Hans Jørgen klatrede skråt opover – i de bløde skindsko støttede han så sikkert, som om han havde været barbenet – med fingrene klamrede han sig til den ujævne fjeldside – det var herligt at klatre i fuglefjeld!

Nu manglede han kun 1 m i at være deroppe – kun $\frac{1}{2}$ – med højre hånd greb han om klippekanten, lagde sin vægt over på sin højre, stærke arm for at svinge

sig op – da følte han, at kanten gav efter; fjeldet var skørt og gik i stykker under hans greb – det smuldrede – fjeldet var råddent her!

En heftig angst overfaldt ham. Hele fjeldet her, hvor han kravlede, var mørt – løst og smuldrende –

Han følte, at han skred baglæns, og han klæbede sig ind til klippen – han skred – han skred – desperat borede han fingre og tæer ind mellem stenene for at finde støtte, men underlaget smuldrede for ham – åh Gud – han skred! Ingen plantevækst var her at klamre sig til, og han var ude forbi den li, hvorfra han var kommet; hvis han faldt, så faldt han langt, langt ned – i afgrunden! Det var døden!

Han vidste, det var døden, men havde ikke tid til at tænke derpå. Klæbe sig ind til klippen – bore fingrene ind i det løse grus – forsøge at bremse den langsomme baglæns skriden nedad –

Åh Gud – hjælp mig! før det gennem hans sind – så glemte han også Gud – han kunne ikke holde sig fast længere – han skred – hurtigere og hurtigere – det blev et styrt – han mistede bevidstheden –

Da han vågnede, lå han på en græsklædt afsats mellem himmel og hav. Begge hans ben smertede heftigt. Med besvær vendte han sig og satte sig op. Hans hoved dunkede. Langsomt huskede han det hele. Han var styrtet ned – men ved et mirakel var han blevet hængende på denne smalle li. Hans ene knæ var knust og blodigt – også det andet smertede voldsomt – var det brækket? En lille bevægelse fik ham til at udstøde et skrig.

Ved egen hjælp kunne han ikke komme herfra. Og fra fjeldsiden var der ingen redning. Klatre hertil kunne ingen. Og nå ham ovenfra – det var vist meget usandsynligt.

Døden! Det var sært, men det med døden forekom ham så uvirkeligt. Solen var ved at gå ned; blæsten havde lagt sig; der var lunt og godt at ligge her i græsset – og hundreder af små sort-hvide lunder med de sjove røde næb sad omkring ham – roligt og fredeligt – ja, ham behøvede de sandelig heller ikke at være bange for! Livet var så stærkt i ham og omkring ham – det med døden, det

kunne han slet ikke få ind i sit hoved.

Når han bare sad stille, kunne han næsten ikke mærke smerten i benene. Bare sidde ganske stille – ikke tænke – ikke være bange, for det kunne jo ikke nytte noget – men det var alligevel så svært. Han mærkede, at angsten ganske langsomt var ved at bemægtige sig ham – han ville ikke dø –

Han følte sult og kom til at tænke på brødet i sin lomme. Jo, det var der endnu. Han tog en ordentlig mundfuld og tyggede den. Bare han nu havde haft noget at drikke. Tørsten begyndte at plage ham.

Solen sank langsomt ned i gyldne tåger og grålige skymasser. Det mørknedes ud over havet.

Ingen fugle fløj mere. De små lunder var faldet til ro på klippehylderne – der lød en sagte kvinden og pippen fra dem af og til – mon de sad og snakkede lidt sammen? Og de måtte jo kunne lide at være sammen, så tæt de sad.

Kun han var alene.

Lang var natten for ham – skønt det ikke varede mere end en times tid eller to, før solen atter sendte sit lys ud over havet. Jorden var hård at ligge på, og hver gang han rørte det mindste på sig, jog der en vild smerte gennem hans ben.

Med morgenlyset blev tørsten værre. Han følte sig tør og ophovnet i halsen.

Det var køligt nu, og det be-

gyndte at regne. Store, kolde dråber faldt på ham og omkring ham. Vand! – Han åbnede munden, men kunne slet ikke mærke, at der kom vand på hans tunge.

Da så han en lille lunde hoppe hen foran sig. Den så opmærksomt på ham med sine blanke, sorte øjne. Sjov lille fyr – hvad mon den tænkte?

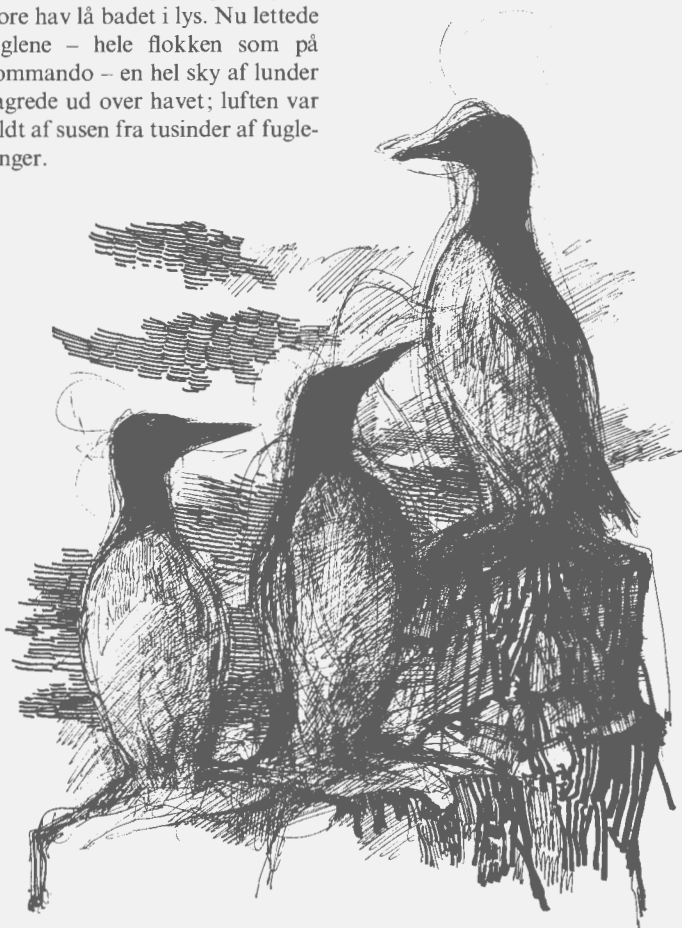
Den lille fugl var nok også tørstig. Den åbnede sit tykke røde næb og tømte et langt græsstrå for regndråber. Så vendte den næbbet i vejret og gurgede vandet i sig. Atter så den med sit lille snusfornuftige blik på ham – så hoppede den væk.

God idé! tænkte Hans Jørgen. De brede græsstrå var fulde af tunge regndråber. Han lænede sig frem og slikkede regndråberne i sig. Det ene strå efter det andet. Det hjalp virkelig på tørsten!

Tak, lille lunde! nikkede han. Nu kom der flere fugle for at drikke regndråber rundt omkring ham.

Han følte et stærkt fællesskab med disse små livlige skabninger, der havde deres bolig, deres verden her i fjeldet. De var hans kammerater – de var hans venner her i ensomheden.

Så brød solen frem igen, og det store hav lå badet i lys. Nu lettede fuglene – hele flokken som på kommando – en hel sky af lunder flagrede ud over havet; luften var fyldt af susen fra tusinder af fuglevinger.

Ud på dagen fik Hans Jørgen øje på båden dernede. Hele dagen havde man søgt efter den forsvundne dreng. Hans Jørgen hujede og skreg. Han trak sin skjorte af og vinkede med den, mens han græd af smerte – vinkede og vinkede –

Snart fik de øje på ham. De råbte og svingede med årerne. Så forsvandt båden atter.

Først hen ad aften fandt de ovenfra frem til det sted, hvor han lå. Jens Jacob blev firet ned over fjeldsiden adskillige steder. Endelig lykkedes det. Hans Jørgen bekvæmmede af smerte, da manden tog ham i sine stærke arme og gav signal om ophejsning.

Da han vågnede op, lå han i sin seng derhjemme hos sin far og mor.

Men historien er slet ikke slut endnu.

Dette skete før helikopternes tid. Hans Jørgen var for syg til foreløbig at kunne transporteres til sygehuset i Thorshavn.

Han lå derhjemme i sin seng. Hans forældre og erfarne mænd og koner fra bygden forsøgte at doktorere på ham; de lagde det

brækkede ben i skinner og forbandt det knuste knæ – og tid efter anden forsvandt smerterne da også, og sårene groede til.

Men da Hans Jørgen skulle begynde at bruge sine ben igen, blev det klart, at han kom til at halte slemt. Det højre knæ var blevet helt stift. Og det venstre ben var groet skævt sammen. Han kunne kun humpe rundt ved hjælp af en krykke, som hans far havde skåret til ham.

For hans forældre var det en dyb, bitter sorg. Deres raske, dygtige dreng var blevet en »krøbling«! Hvordan skulle en sådan stakkel klare sig i livskampen, der var hård og streng heroppe? Sømand kunne han ikke blive – fårebondedatter heller ikke – og andre muligheder var der ikke for drenge på en lille færøsk, afsides klippeø. Fortvivlelse og rædsel bredte sig i familien.

Men værst var det, at Hans Jørgen selv var ved at blive bitter. Han var gammel nok til at forstå, at hans lod jo måtte blive den at være hos sine forældre – og senere sine brødre – som en slags hjælpesæl, der gjorde alle de småting, som børn og gamle folk kunne gøre – men et rigtigt stykke mandfolkearbejde kunne han aldrig klare.

Han hjalp sin mor med at karte ulden og spinde den – ja, sågar strikning blev han dygtig til – men det var ikke morsomt for en 15-års dreng at sidde på bænken og strikke, mens mændene var på søen efter torsk eller i fjeldet for at indfange fårene til slagting eller klipning – det var jo som at være en gammel kone – skulle dette virkelig være livet ud? Uudholdeligt at tænke på.

Og han, som elskede fugle og havde håbet på engang at blive en dygtig jæger, en dristig fuglefænger!

Hans Jørgen blev indelukket og bitter – misundelig på sine små brødre – på alle de andre, der var raske og rørige; og når hans far og mor foreholdt ham det og sagde, at enhver her i livet måtte bøje sig for Guds vilje, så vrissede han ad dem og sagde: »Det kan I sagtens sige, I der har jeres forlystelse og kan leve et normalt liv!« Og hvad skulle de svare?

Drengen blev mere og mere sær. Og stadig var det fugle, hans tanker drejede sig om –

Så kom præsten endelig på be-

søg. Den fjerne ø fik kun et par gange om året besøg af deres præst; så var der til gengæld fest og glæde, når han kom; børn skulle døbes, unge mennesker giftes, skolebørn skulle overhøres, og der var festlige gudstjenester i den lille tørvemurskirke.

Også Hans Jørgens forældre fik besøg af præsten, og han hørte jo straks om sønnens triste skæbne.

Drengen sad muggen og trodsig – han hadede medlidenhed – disse bekymrede blikke fra de voksne, denne hovedrystelse – hvad skal den stakkels dreng vel blive til?

Præsten så, hvor dårligt drengen havde det med sig selv. Han prøvede at snakke lidt med ham. Var det ikke ham, der havde været så glad ved fugle? Havde samlet æg og fjer? Ville være fuglefænger? Men drengen var fæmælt og lukket. Ville mindst af alt tale om fugle. Tilkastede præsten et fjendtligt, afvisende blik.

Da fik præsten en idé. Men han talte ikke om den og rejste snart efter bort fra byen.

En måned efter kom der med postbåden en lille pakke til Hans Jørgen. Nysgerrig pakkede han den op. Det var en bog! Om udstopning af fugle!

Han undrede sig, men blev snart meget interesseret –

Ja, udstoppe fugle! En strålende idé! Ikke dræbe dem i massevis, således som jægere og fuglefængere gør det – men gøre de smukke dyr så at sige levende igen, når de var døde – forme dem og anbringe dem i naturlige stillinger – en meget morsom og tillokkende tanke!

Han tog fat.

Og nu, mange år efter, sidder han i sit lille hus i Thorshavn, den gamle, stivbenede mand, omgivet af sine kære fugle. Ikke blot fra Danmark, men også fra mange sydligere lande kommer der bestillinger til ham, til skoler og til zoologiske samlinger, thi han er en stor kunstner i sit fag. På hans bord står der altid en lille udstoppet lunde, en søpapegøje; det er den fugl, han holder mest af. Når han ser på den, tænker han på den lille lunde, der lærte ham at drikke regndråber af græsstråene, dengang han lå forpint og tørstig på den smalle klippeafsats.

Han er en lykkelig mand, fordi han kom til at beskæftige sig med det, han holdt allermost af i verden: fugle.

OM AT HOLDE SIG I FORM

ILLUSTRERET AF PER ILLUM

Man kan jo ikke åbne en avis nu om stunder uden at læse om »at man skal holde sig i form«. Borgmesteren i en storkommune klarer borgmestermaven ved at ro en sømil hver morgen, en landskendt professor (fra fjernsynet naturligvis) løber til sine forelæsninger, og hans kone løber bagefter med hans madpakke.

Min kone havde i nogen tid mumlet noget om ananaskure eller grapediæter og om at gå en lille munter tur før eller efter aftensmaden. Jeg mente, hun talte for sig selv og om sig selv. Men så var det, jeg kom til at tænke på, at drengene i troppen på det sidste var begyndt at kalde mig »Farmand« eller »Bessefar«, og at de

somme tider stod så sært og trippede utålmodigt i vejsvingene, og jeg var altid den sidste – ja, det er man jo som fører – leder skal det hedde nu om dage – man skal dog se, at alle er med, at ingen er kommet noget til. Og naturen? Ja, den skal man da også give sig stunder til at se lidt på, ja, jeg mener, man skal da ikke bare halse afsted og sluge kilometre?

Jeg er jo ikke ligefrem dum, når jeg selv skal sige det, jeg kan vel nok lægge to og to sammen, så jeg gik op til lægen for at få en pille til at holde mig i form med, – ja, man læser jo så meget: »Hvis De ikke ved at spise vore tabletter har tabt 100 gram på 1 måned, skal De bare klage og få Deres penge tilbage«. – »Slug vore pry-

tamanextabletter og bliv 10 år yngre« osv. Men lægen spurgte: »Kan De lide sport?« Sikke nu et spørgsmål! Sidder jeg ikke plantet foran fjernsynet hele søndage, om det skal være, når der er fodbold eller ishockey eller verdensmesterskaber i tennis. Jeg sidder der og hepper og råber og bider negle og rokker i stolen. Om jeg bryder mig om sport! En dag traf min kone og jeg Guldharald på gaden, og han råbte: »Dav du!« for vi har gået i skole sammen engang, og jeg har engang regnet hans opgaver for ham i tredie klasse; jeg blev så rød i hovedet som en ung pige, og jeg kneb min kone i hendes buttede arm, så hun havde et blåt mærke to uger efter. Lægen lyttede opmærksomt og

forklarede mig med jævne ord, at jeg ikke kunne holde mig i form ved at se på fjernsyn, jeg skulle selv løbe, hoppe, svinge osv.

Jeg forklarede lægen, at jeg var spejderfører – nej, undskyld – leder, at jeg var til møde om onsdagen og på tur en gang om måneden. (Jeg sagde ikke, at jeg ofte tager ud i forvejen i bilen og har assistenter med til at lægge spor ud og den slags).

Nej, det var ikke nok. Og nej! jeg måtte ikke få piller. Jeg skulle holde mig i form eller måske opnå en bedre form (jeg sad hele tiden og sugede maven ind, så jeg var ved at få krampe) ved at dyrke en eller anden sport eller gøre noget nyttigt, f.eks. hugge brænde; – nu bor jeg – i en oliefyret lejlighed!

Gøre hårdt havearbejde – vor have er belagt med smukke klunker med enkelte dekorative græstotter imellem! Rydde pulterkamre – Lillemor ville blive meget vred ved tanken om, at vi havde noget at rydde! »Ja, ja«, sagde den gode mand – og var der en anelse utålmodighed i stemmen? »Find frem til den sport, De holder mest af, kontrollér vægten og kom igen om tre måneder!«

Det var dejligt vintervejr, da jeg gik (*gik*) hjem. Man kan da ikke spille fodbold om vinteren – eller kan man? Man kan spille tennis og badminton i haller, *det* kan man, men så skal man gerne se godt ud i shorts, kridhvide shorts, og så skal man finde en, der er lige så dårlig . . . nej, sludder, heller ikke helt i træning.

Jeg havde ikke sagt til Lillemor, hvor jeg havde været henne, og jeg satte mig med et suk foran fjernsynet efter den lækre middag, hun havde lavet mig. Det skal siges til Lillemors ros, at hun skeler ikke til alt dette med tabeller om kalorier og vrøvl, hun ser til, hvad der smager en træt mand efter en hård arbejdsdag.

Men der, – *der* i fjernsynet var den sport, jeg kunne hengive mig til med glæde: skiløb til hest! Det så vidunderligt ud, legende let, elegant. Der stod skimanden støt på sine ski, og den flinke hest galoperede af sted, det fæg om hest og skiløber, solen skinnede, himlen var blå (ja ja, vi har farvefjernsyn, så kan man bedre følge med i fodboldkampene, striberne på trøjerne og den slags.)

Lillemor, som netop læste en artikel om, hvordan nok en borgmesterfamilie holdt sig i form, syntes, ideen var tiltalende.

Næste dag købte jeg udstyr – men hvor finder man en hest?

Jeg spurgte mælkeemanden, som ikke vidste det, men som da gerne ville låne mig sin hest på søndag, fordi vi var så gode kunder i piskefløde og smør.

Jeg fik et net skiudstyr hjem, og jeg gik rundt og øvede mig i at have skibukser og støvler på. Der var en god elastik i kanten af skibukserne, min form blev straks en anelse bedre.

Søndag morgen lød en glad frostklar vrinsken nede fra gaden. Jeg slyngede skiene over skulderen, knaldede entrelampen derved og gik glad og forventningsfuld ned på gaden. Med min ene skistøvle strejfede jeg bare fru Olsens

morgenfløde, og jeg tror, den væltede, men jeg er ikke sikker.

»Værsgo!«, sagde mælkeemanden og gik. »Tak«, sagde jeg og blev stående. Hesten, som hedder Lukas, fordi mælkeemanden er en rar, from mand, bare så på mig, men skulede den lidt til skiene?

Jeg tog mine ski på med den overlegne rutine, jeg havde opnået oppe i min lejlighed. Mine fødder vender indad af naturen, men når jeg gjorde mig umage for at stå i den »første position«, man lærer i danseskolen, var vinkelen meget god.

Pludselig kom jeg i tanker om, at der var jo ingen sne på gaden, og så tog jeg skiene af igen og gik flot med skiene over skulderen og hesten i tømme den lille smule vej ud af vor by.

Der lå nu markerne foran os glitrende (som i fjernsynet) i morgensol og let frost. Jeg tog skiene på igen. Imens gik Lukas ind i en have og åd morgenbrødet i posen. Jeg fløjtede og piftede – men hvordan kalder man på en hest? Jeg tog skiene af igen, listede ind i haven og førte min hest ud på vejen igen.

Jeg tog igen skiene på, og nu, *nu* skulle det gå ud over marker, gennem skove. Hallo Halli – på ski, på ski – som nordmanden Caspari så gribende har skrevet. Det er et af de få digte, jeg virkelig kan udenad. Hvad siger man til en hest, når den skal gå i gang? Pst? Avant? Allez? Jeg synes, jeg prøvede det hele. Lukas stod roligt, placidt kan man vist kalde det, og så fromt ud over markerne. Til sidst skubbede jeg den i gang. Sindigt vandrede den fremover, men standsede ved hvert tiende skridt, som den var vant til fra sine daglige ruter, hvor den standsede op ved alle gadedøre.

Nå, når jeg selv skal sige det, så blev jeg rigtig god til også at standse op. Det var en meget god øvelse, sveden fossede ned ad min pande og mine næsefløje, jeg kunne mærke, jeg var ved at komme i form. Dette var et liv for mænd.

Og så kom bussen. Det var så mænd en meget fredelig bus, som den med sine få søndagsmorgenpassagerer kom luntende. Med stolthed så jeg, hvordan de alle stirrede efter mig i mit smarte antræk og på min søndagsmorgentur.

Men Lukas kunne ikke lide bussen eller chaufførens ansigt eller blev måske nervøs ved, at så

mange så på os, hvad ved jeg, pludselig kom der fart i den gamle gyngest, den *for* indover markerne.

Jeg klamrede mig til tømmerne, hele tiden måtte jeg huske på »positionen« fra danseskolen, at ikke brædderne under mig skulle slå smut.

Jeg fik ikke stunder til at sanse, om jeg nu var ligeså flot som skimanden i fjernsynet. Af og til skurede skiene faretruende mod jorden på vindblæste steder af markerne, men de holdt. Mine fingre smertede af det hårde tag i tømmerne, læggene krampede.

Hallo Halli – på ski, på ski . . . Pludselig mindedes jeg langt inde i hovedet, at når man som barn legede hest, sagde man prrrrrrrrru, når gyngestesten skulle standse. Jeg gispede det frem prrrrrrrrrrru-uhu! Lukas, det artige dyr, ikke bare standsede, – men stoppede med et sæt, og fordi den på det tidspunkt var på et sted i terrænet, der lå en anelse under mig, røg jeg ifølge inertiens lov videre – og lige ud på hestens ryg – ellers var jeg vel endt under den, – eller dens ben og mine brædder ville være blevet indfiltret i hinanden på en smertelig måde.

Men nu sad jeg altså nok så nydeligt på Lukas' ryg, og i stedet for stigbøjler trådte jeg ud i den blå luft på mine ski.

Lukas lagde hovedet på den ene side, på den anden, viftede med

det ene øre, med det andet – vendte sig og luntede tilbage til byen. Skulle jeg sige prrrrrrru igen? Og hvad så?

Nej, jeg måtte ride på min mælkehest hjem over de hvide marker og ind ad villavejene, som var vågnet op til dåd nu, og folk vendte sig og gloede – ja, jeg ved ikke, hvad det er for en vane, folk har med altid at skulle stirre sådan. Børnene råbte: »Nej, se dog, manden der har ski på på en hest!« Men jeg rettede bare ryggen og lod, som om det var nu noget, jeg plejede at gøre, det var nu *min* måde at holde mig i form på.

Uden for min gadedør holdt Lukas stille, som skulle den aflevere en liter sød, en halv piskefløde og en pakke bøttesmør.

Der stod et par af spejderne på fortovet, de grinede, så de var ved at flække, men jeg bad dem overlegent, om de lige ville spænde skiene af mig – jeg havde gjort et forsøg, og det var lykkedes. De tog skiene af og fik lov at gå med hesten hjem til mælkeemanden. Jeg svingede skiene på skulderen – hvor var jeg dog sært øm over det hele, men jeg gik strunk ind ad porten og humpede op ad trappen. Jeg ramte lige den lille rude uden for viceværtens dør.

Ja, sådan har jeg altså valgt at holde mig i form.

Om eftermiddagen var der en herlig fodboldkamp i fjernsynet.

SPEJDER ÅRET RUNDT

JANUAR – Nytårsdag var vi til nytårsparade. Sammen med drengene. Alle spejdere i hele byen var med, og foran marcherede vores flotte musik-korps. De var så nuttede med hvide handsker og sådan. Vores fører siger ellers, at der er ikke mange, der holder parade mere, for det er lissom ikke rigtig sagen for unge mennesker. Men jeg synes altså det er skæppe-skønt.

FEBRUAR – Nu er vi begyndt med at holde patruljemøder sammen med pigerne. Det er moderne, siger vores tropsleder. Det er fremtiden, og man har så godt af det, siger han. Men jeg synes nu ikke, det er alt for smart. Pigerne har altid så travlt med, at vi skal være pæne i uniformen altid – gå med hat og den slags. Det var skæggere at være sammen med piger, dengang vi ikke skulle.

MARTS – Vores trop er meget moderne. Nu er den begyndt med det demokrabatiske system, der er, at vi allesammen skal bestemme alting. Her er jeg ved at bestemme, hvad vores fører skal bestemme, at vi skal lave. Nu hedder de forresten ledere, fordi det osse er sådan mere demokrabatisk. Men ellers er det det samme. Det kan nu være meget godt med alt det gas, men jeg synes bare, der bliver alt for lidt tid til friluft og spejderi, fordi vi hele tiden skal bestemme. Vi har forresten osse fået de nye smarte uniformer. Så er vi sværere at få øje på, når vi laver larm og sådan noget i toget.

APRIL – Det er vigtigt, at spejdere lærer naturens liv, at kende og at være gode imod små vægeløse dyr. Så det var nok derfor, vi fik en opgave til patruljeløbet, der hed: Bring noget levende. Først ledte jeg længe under sten og i bark efter orm og biller, men så fandt jeg en hund. Den så så trist og forladt ud, dens herre havde nok glemt den i sommerhuset. Den bragte jeg, og den var meget levende. Den åd min madpakke og patruljestanderen og min spejderkjole og et stykke af mit ene ben. Men jeg vandt konkurrencen. Når jeg kommer hjem fra hospitalet, vil jeg hellere have en undulat.

MAJ – Pigespejderne har fået nye smarte uniformer med buksenederdel. Min mor syntes, modellen fra Depotet var for lærkort og lagde den lidt ned. Hun syntes også, jeg skulle tage forklæde på, nu dragten var så ny, og jeg skulle ud at stege pølser på pind. Vi kan også billigt få en praktisk beautibox i patruljefarver på Depotet. Da vejret i maj er lunefuldt (som i årets andre 11 måneder) bruger vi paraply i Nørðellingtrop.

JUNI – I juni holder flokføreren gerne junior-ulvemøde i Parken. Der møder vi blå-smutterne. Det er så skæg at drille dem lidt og trække dem i kjolen, for så hyler de og kagler som en hel hønsesgård. Men så siger Akela, at mænd skal være ridderlige, og at vi ikke vil have kønsdiskriminering her i vores by. Og så leger vi sammen pæne lege, som gør os smidige som ål og hurtige som harer. Og vi mødes i denne muntre leg ikke som mænd og kvinder, men som mennesker. Siger Akela.

JULI – Søspegderliv er liv for raske drenge og piger! Hele året har vi arbejdet teoretisk med at lære forskellen på en rig og et skrog, og vi har lært at slå glas (i stykker). I forsommeren har vi øvet os med vore modeller i et svømmebassin – og nu til sommer står vi til havs:

Støt står den danske sømand
på havet sin vikingvagt!

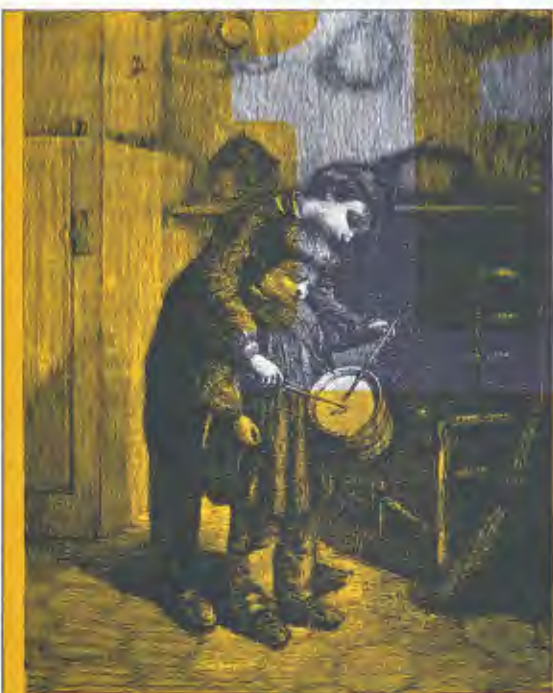
AUGUST – Sommerlejren – tja, joh, den var meget god, men mon ikke vor patruljefører fik stress af hele tiden at fare efter os med våde klude og kradse os bag ørerne? Har man dog ikke et eller andet i depoterne, der gør alt det vaskeri overflødigt? Man havde ikke før set vore nye uniformsmødder i den kant af landet – så jeg tør nok sige, vi vakte opsigt!

SEPTEMBER – Med al den trafik på vejene i vore dage er det ikke til at cykle på lejr mere. Og allesammen kan slet ikke køre på cykel mere. Så nu har troppen fået et køretøj, så vi nemt kan komme ud til lejren uden at blive trætte. Det er jo osse anstrengende at være på lejr med al den larm om natten.

OKTOBER – I oktober blev pigespejderne 59 år. 59 år; hold da helt op, mand, det er lige så gammel som min bedstemor (som forresten er spejderleder). Vi inviterede nogle drengespejdere til fest i lokalet og vi spiste pølser, popcorn, hot dogs, is, pandekager (men de var nu ikke gode), hakkedrenge fra dåse og visne forårsruller. Og vi drak så mange colaer til, at vore gebisser gik halvt i opløsning. Og ih, hvor vi grinede.

NOVEMBER – Vor patrulje har lavet et poporkester, og en af senior-spejderne, der er en rigtig beatfyrr, lærer os at spille. Vi har selv bygget et forstærkeranlæg med en skøn masse watt, men det dæmper ikke lyden, men det tager strømmen fra vores køleskab, fordi vi øver os ude i køkkenet hjemme hos os. Propperne springer osse undtagen dem, min mor og far sætter i ørene. Far siger osse, at hvis det er spejdersport, forstår han godt, at spejdersport er friluftsliv. Men han er nu heller ikke særlig musikalsk.

DECEMBER –
 »Gaar det ikke rygende
 gaar det ikke strygende:
 uden Heste og dog i en Fart.
 Rappe er Benene mine,
 Kjøretøjet vi ogsaa har spart,
 Slæde er Fødderne dine,
 hurtigst vi flyver af Sted,
 »Munter« kan knap følge med.

Bag ved er Ludvig og Vilhelmine,
 allersidst kommer Hans og Trine.
 Maalet vi først vil naa,
 Æren og Lønnen vi faa,
 »Munter«! af Lønnen du faar din Del,
 Æren beholder vi hel.«

C. A. Müller.

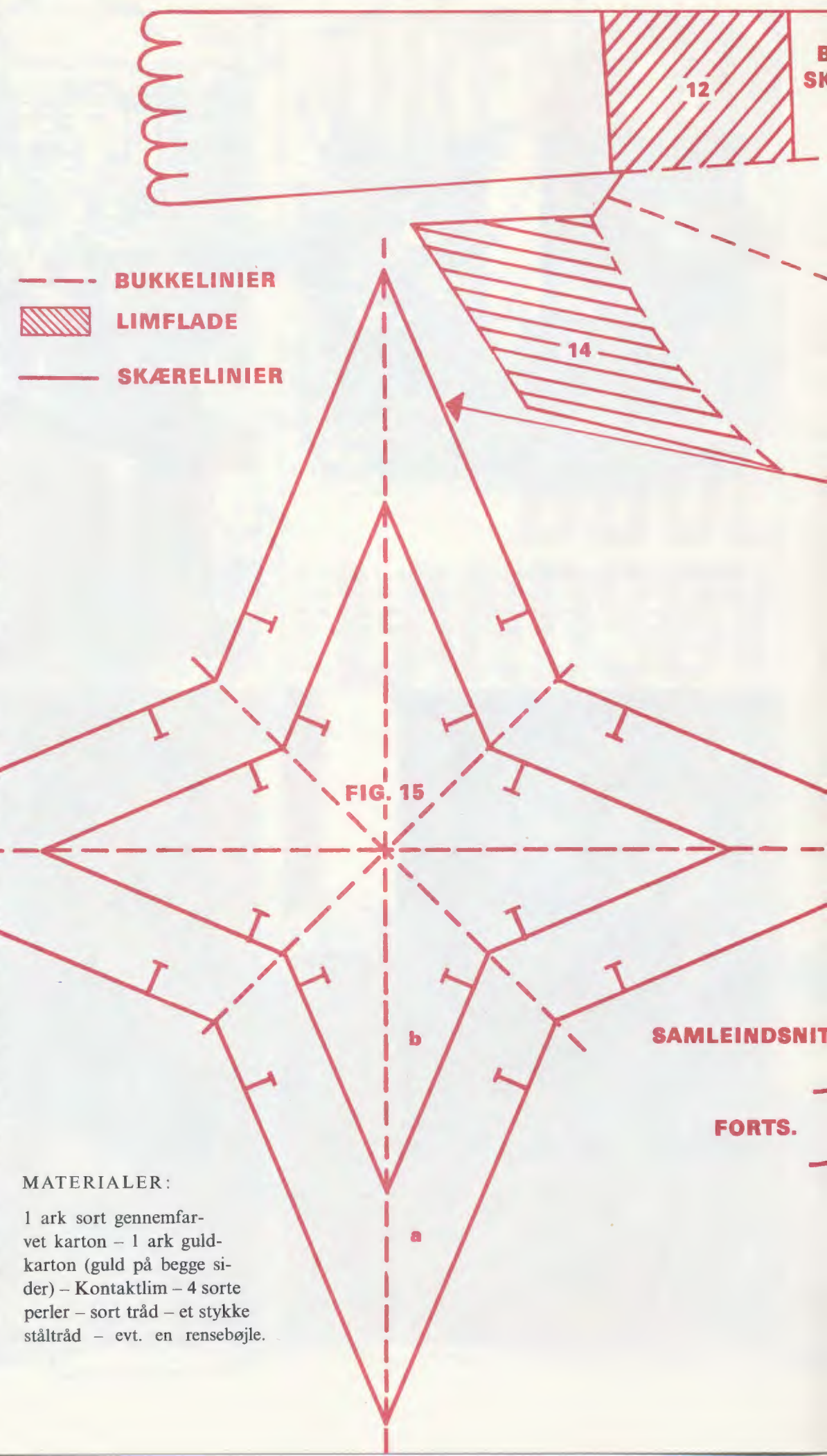
SOLSORT URO

Læs først hele teksten igennem.

Snitarket føres over på gennem-sigtigt papir, hver figur for sig (meget nøjagtigt!). Den sorte karton deles i 2 ark 50×35 , det ene igen i 2 ark 25×35 – disse ridses (med en ikke for skarp kniv) og foldes til 2 dobbelt-ark $12\frac{1}{2} \times 35$. På disse dobbelt-ark placeres den halve fuglekrop med foldelinien nøjagtigt på kartonens foldelinie. Med en hård blyant og lineal overføres alle folde- og skærelinier. Arket 50×35 ridses og foldes til dobbelt ark 25×35 og vingen fig. 15 overføres 2 gange med foldelinie langs foldelinie. Fugle og vinger klippes ud, alle foldelinier ridses, (på begge fuglehalvdele) limes og samles.

Lim og samleanvisning: nr. 3 - 5 - 6 - 7 - 11 - 12 - 14, påstryges lim på den ene halvdel (retsiden) og tilsvarende på anden halvdel (vrangsiden), samles altså ovenpå hinanden. 2 - 8 - 9 - 10 påstryges lim på samme side (retsiden), samles mod hinanden (undtagen 10 som limes under 11)! 1 - 4 påstryges lim på retsiden og limes under ved 0 og 13, som påstryges lim et lille stk. på vrangsiden. Man starter samlingen af fuglen ved 1 under 0 og fortsætter samlingen i nr.orden. Med kontaktlim skulle alle limflader kunne påstryges, inden man begynder samling. Vinger limes på, øjnene og guldnæb 16 (formes som et kræmmerhus) limes på. Stjernerne a-b føres over på guldkarton, der bruges 2 stjerner til hver samlet stjerne. NB. De små hak. Rids folde- linier, fold og saml hak i hak. Stjerner og fugle kan også bruges som juletræsdynt, den store stjerne som top-stjerne ved, at man limer en grøn piberenser i den ene stjernespids.

--- BUKKELINIER
 LIMFLADE
 — SKÆRELINIER

MATERIALER:

1 ark sort gennemfarvet karton – 1 ark guldkarton (guld på begge sider) – Kontaktlim – 4 sorte perler – sort tråd – et stykke ståltråd – evt. en rensebøjle.

LINIER
DE
LINIER

ld-
e si-
sorte
stykke
nsebøjle.

ORT -
ÆRES

LIMFLADER TIL VINGERNE

PERLE

FOLDELINIE

DRENGEN OG DEN DØDE LANDSBY

AF ROBERT FISKE

ILLUSTRERET AF DES ASMUSSEN

Blæsten kom i bølger og rusk. Den var fyldt med kulde og en tung, våd lugt af efterår. Sur jord og rådne blade. Den rev alle slags fjerne og nære lyde med sig og blandede dem med sin egen sydende susen.

Den smøg sig ind mellem grene og stammer og pustede sin kulde tværs gennem Mortens pjaltede klæder. Han krummede sig sammen og skuttede sig. Krøb i læ bag nogle enebærbuske i skovbrynet og trak sine pjalter sammen om kroppen. Han kneb læberne hårdt sammen og holdt vejret for at kvæle de rystende gys, som var undervejs, men så var de der pludselig alligevel. Hele hans magre drengekrop rystede, og tænderne hakkede mod hinanden!

Hvorfor frøs han nu? – Det var jo ikke mere koldt nu, end det havde været i morges, da han første gang havde hørt klokken!

Han rejste hovedet og lyttede. De voldsomme kuldegys tog af.

Var det ikke klokken igen?

Nej, det var bare blæstens mange lyde!

Nu ruskede kulden igen i hans krop. Han havde ikke frosset sådan siden de første nætter i skovene, efter at han var flygtet fra

landsbyens pesttunge luft og døde mennesker.

Siden da havde han levet i skovene. Et par gange var han søgt ind i fremmede landsbyer for at tigge husly og mad, men hver gang havde landsbyernes folk jaget ham bort med sten og stokke og hårde, vilde forbandelser. Ingen omstrejfer skulle slæbe pesten til *deres* huse! – Så havde han opgivet og vænnet sig til livet i skovene og udmarkerne hele foråret og den hede, lange sommer. Han havde klaret sig med bær fra skoven og frugt fra haverne ved døde gårde og huse. Fugleæg, fisk, frøer og larver, – alt som kunne stille hans evigt nagende sult.

Hvorfor sad han her og krøb sammen? Den blæst var da ikke koldere, end blæsten i går og dagen før i går!

Der havde været brændende sol og kvælende hede den dag, da pesten kom til landsbyen, – den dag hans mor og Bette Ane døde. – Nu var de døde alle sammen!

Der var den igen – klokken! – Ja, det *var* den! – Blæsten bar lyden med sig. Nu stærk og nu svagere, men hele tiden kraftigere, end da han første gang havde hørt den inde i skoven.

Han rejste sig med et sæt og satte i løb ind over udmarkens store flade mellem forblæste buske, store sten og sure vandhuller. Nu frøs han ikke mere.

Lyden kom fra den bakke dér med krattet på toppen. Der fløj en flok krager hen over den. De flaksede og tumlede tungt i blæsten, som drev dem over mod skoven.

Da han nåede krattet på bakkens top, havde han helt løbet kulden af sig. Han brasede gennem krattet og stod stille, stiv i krop og øjne. Dernede lå landsbyen. Kirken med klokkestabelen lå lidt for sig selv i den ende af landsbyen, der var nærmest bakken, hvor Morten stod. Morten kom igen til at fryse, da det pludselig gik op for ham, at han ikke længere hørte klokken. Nu så han den hænge i sin stabel foran kirken, men den var tavs, og han havde dog lige hørt den ringe.

Ingen mennesker at se mellem husene eller på markerne rundt om. En død landsby. Men hvordan kunne klokken da have ringet? – Kulden krøb dybt ind i ham. Han begyndte igen at ryste og kramme sig ind i sine pjalter. Hvem havde ringet med den klok-

ke? De døde? – Trolde eller elverfolk? – Nej, de tålte jo ikke at høre klokken lyd!

Han lod blikket glide ud over landsbyens lave, forkomne huse. Der stod en vogn midt på landsbygaden. Der gik et par høns på en toft foran en gård, men ellers var der intet levende at se noget sted. – Havde den klokke ringet, eller var han blevet forhekset af skovenes troldtøj?

Han slog kors for sig og mumlede et Fadervor – standsede så op midt i bønne og stirrede mod den gård, hvor hønsene gik på toften. – Der sivede en tynd røg op fra tagets røghul.

Morten gned vandet af øjnene og vred hele ansigtet i et forsøg på at få sine øjne til at se mere og længere. – Jo, det røg op fra det røghul – en tynd, hvid søjle, der næppe slap fri af taget, før blæsten greb den og flåede den til ingenting.

Morten lagde nakken tilbage og snøftede. Kunne han mon lugte den? Det var længe siden, han havde lugtet brænderøg. Lige så længe siden, som han sidst havde været i nærheden af levende mennesker. – Døde mennesker, døde huse, – sådan havde det været så

længe – så længe. – De levende, han havde prøvet at slutte sig til, havde jaget ham tilbage til skovene, udmarkerne og de døde huse.

Han begyndte langsomt at gå ned ad bakken og slog ind på stien, som førte ned til landsbyen. Det var fæstien, men der havde ikke gået kvæg på den sti i lange tider. Den var næsten helt groet til. Et sted lå der en afpillet benrad af en ko. Morten så den næppe. – Der var levende folk i den by. Folk som havde ringet med kirkens klokke. Ville de mon jage ham væk? Nej, hvorfor skulle de da ringe med klokken?

Fæstiens led stod åbent. Morten standsede op og så sig om med

bratte, bange bevægelser. Hvis det nu alligevel var hekseri det hele! – Nej, nu kunne han lugte røgen. Der blev brændt enebær for at holde pesten borte.

Tjærelugten fra de lave huses bulvægge blandede sig med røglugten. Den hvide røg svøbte sig ned over tagenes mosgroede strå. På mange huse grinede tagspær frem gennem store huller i taget.

Morten standsede op ved den forladte vogn – en kærre på to høje hjul. Den var vippet bagover. Den lange vognstang stak skråt i vejret som en lang finger. Grene og kvas lå halvt væltet ud af kærren. Blæsten havde spredt en del kviste ud over landsbygaden.

Nu var der ikke mange skridt

hen til det hus, fra hvis taghul det røg. Morten søgte ind til husets væg og sneg sig hen mod det åbne dørgab. Der sivede også røg ud under dørens øverste karm. Han standsede med et ryk ved lyden af stemmer. En høj, tynd barnestemme. Den kunne næsten lyde som Bette Anes. – Dum tanke! – Bette Ane var jo død. De var jo døde allesammen! Nu lød en anden stemme. En dyb stemme!

Morten stod på spring til at vende om og løbe! Han kom til at ryste igen. Han var pludselig bange for de levende i huset, og alligevel gav han sig til at liste nærmere hen til døren.

»Når du har spist din suppe, Marie, følges vi hen til kirken og

ringer med klokken igen, før vi henter mere brænde ind!«

»Skal vi blive her i nat!«

Det var da sært, som den stemme lignede Bette Anes.

Blodet tog til at dunke i hoved og hals. Morten lyttede med åben mund og vidtåbne øjne. Han måtte se de to, der talte. Han kunne sagtens løbe fra dem. Han var blevet flink til at løbe i det liv, han havde ført, og hunde var her jo ikke. – Der kunne ikke ske noget ved at kikke ind i huset!

Pigen skreg, da Morten trådte hen i dørgabets. Den skarpe røg fra brændet på ildstedet midt i huset sved i øjnene. Der var dunkelt derinde. Røghullet i taget og dørgabets gav ikke meget lys, men

skæret fra ildstedet lyste på pigens magre ansigt. Hun var ikke ældre, end Bette Ane havde været.

»Guds fred!« Munden sagde ordene af sig selv, mens Morten stirrede på munken, som stod med en skål i hænderne. Stor og bred var han. Rødt hår, buskede bryn og stort, rødt skæg.

»Tak skal du have, dreng. Kom ind og få en bid mad med! – Her – tag min skål. God suppe kogt på en gammel høne! – Sæt dig ved siden af Marie, hun er ikke så farlig, som hun skriger til!«

Lugten af den varme suppe i skålen fortrængte alt andet. Morten snappede skålen fra munkens hænder og slubrede i sig, så suppen drev fra hans mundvige. Den varme suppe brændte i hans mund og hals. Munken måtte rive den tømte skål ud af hans hænder.

»Sæt dig nu, så skal du få lidt mere!«

Morten satte sig på bænken ved det slidte plankebord uden at tage øjnene fra munken, som stak skålen ned i gryden over ilden. Marius store, bange øjne vogtede på ham, mens hun knugede sin skål ind til sig, som var hun bange for, at han også ville tømme den.

Han fik lov at tømme endnu to skåle med suppe, før munken sagde stop.

»Nu er det min tur, dreng. Marie skal også have mere. Bagfter æder vi hønen og takker Gud for den velsignede fugl!«

Han anbragte sin store krop på bænken ved siden af Morten, mens han satte sin suppe til livs i lange, rolige slurk. Ind imellem slurkene snakkede han løs.

»Hvad hedder du så?«

»Morten!«

»Nå, – er du den eneste, der er tilbage her i byen?«

»Jeg er ikke herfra, – jeg er fra Tolstrup!«

»Åh – så har du gået langt og længe, hvad! – Jeg hedder Ole!« Munken tav et øjeblik, mens han tømte sin skål. Han satte skålen fra sig og tørrede sig om munden. »Nu skal vi have noget at bide i, børn!«

Mens de satte den kogte høne til livs, fortalte munken om sig selv og om sit kloster.

Han var på vej hjem fra en lang rejse mod syd og fortalte om, hvordan pesten havde raset i by og på land. Mange døde landsbyer var han kommet igennem, og mange gange havde han ringet med kirkeklokker for at kalde på

dem, som endnu levede. Det eneste liv, han havde fundet, var Marie og nu altså også Morten.

Da hønen var fortæret, fortalte Morten om sig selv og spurgte, om han måtte følge med til klosteret.

Munken nikkede og tørrede sig om mund og skæg med ærmet.

»Du og Marie følger med mig, og om Gud ellers vil, kan vi nå mit kloster i løbet af et par dage eller tre!«

Morten var parat til at tage af sted med det samme, men munken ville vente til næste dag. Han ville vente og se, om ikke flere skulle følge hans kalden med kirkeklokken. Morten tænkte, at de ligeså godt kunne tage af sted straks, men han sagde ikke noget om det. I stedet tilbød han at gå til kirken og ringe med klokken.

»Nej, det kan Marie og jeg klare, men du kunne skaffe noget mere enebærbrænde, så vi kan sikre os mod pesten bedst muligt.«

»Der er nok af enebær oppe ved skoven,« udbrød Morten, »jeg henter noget med det samme!«

Da han gik ud gennem fæleddet, var munken og Marie på vej hen til kirken for at ringe med klokken. Marie haltede og rokkede som en gammel kone.

Da Morten nåede op til skoven, hørte han klokken ringe. Han stod stille og lyttede med ansigtet mod blæsten. Nu var det, som om den ringede på en helt anden måde end før, og han frøs ikke mere, selv om blæsten rev og ruskede i hans pjalter. Han trak sin kniv af bæltet og lagde sig på knæ ved en stor enebærbusk.

Da klokken holdt op med at ringe, havde han fået skåret så mange grene af, at han blev enig med sig selv om, det måtte være nok. Han stak kniven i bæltet og samlede bunknen sammen. Nu måtte han af sted ned til munken og Marie. De ventede ham.

Der var nogen, som ventede på, at han skulle komme tilbage!

Han samlede sin grenbunke op foran sig og trykkede den ind til sig med begge arme, stod stille og stiv og lod sig så falde ned på knæ mellem enebærbuskene.

I et glimt havde han set en skikkelse komme op over bakken og forsvinde i krattet. Han sad og krøb sammen mellem buskene et stykke tid. Så rejste han sig så meget, at han lige kunne se over busken foran sig. Han stod et øjeblik i denne halvt sammenkrøbne

stilling og spejdede op mod bakken. Der var ingen at se. Han lod blikket glide ud over den åbne udmærk. Den lå lige så øde og trøstesløs hen, som den havde gjort hele tiden. – Nej, der var den igen, skikkelsen. Det var en mand. En høj, skægget fyr. Han mere løb end gik, og han styrede lige hen mod den kant af skovbrynet, hvor Morten sad skjult. Morten dukkede sig lidt længere ned mellem buskene uden at tage øjnene fra manden.

Blæsten rev i mandens lange hår og pjaltede kofte. Han havde både økse og kniv i bæltet. Pludselig gjorde han tegn med hånden. Morten troede, han var blevet opdaget, og dukkede sig helt ned mellem buskene.

Der lød stemmer tæt ved. Morten krøb sammen og dækkede ansigtet med sine enebærgrene.

Han hørte tunge tramp i jorden tæt ved, og nu var stemmerne så nær, at han kunne opfatte ordene.

»– ikke være mange i live i den landsby. Det ryger op fra et af husene, men der er ikke en sjæl at se noget sted!«

De måtte stå stille ud for kratet, hvor Morten sad skjult. Han, der talte, trak vejret højt og hæst. Det måtte være ham, der kom oppe fra bakken.

»Hvem ringede med klokken?«

»Klokken var holdt op med at ringe, da jeg kom op på bakken. Jeg så ingen. Byen så død ud – altså lige bortset fra den røg!«

»Det lyder ikke godt. – Hvis der bare er én med pesten i sig, så – –!« Der var tvivl og angst i den stemme.

»Du er nok rød for dit skind, bette Kalle, hvad!«

»Ja, ja, – det er godt med dig, Jakob. – Du er sikkert ikke så kry og kæk, når du ser pletterne på dine hænder. Men lad os komme ind i skoven til Mads og Hans og høre, hvad de siger!«

»Det véd vi da. De går ikke af vejen – –!«

Morten kunne ikke høre resten. Blæsten rev ordene med sig. De tre mænd stod ikke mere ud for det sted, hvor Morten sad skjult. Han rettede sig forsigtigt op og så dem træve ind i skoven.

Han var ikke et øjeblik i tvivl om, at de hørte til en af de flokke af stimænd, der benyttede sig af den nød og lovløshed, pesten havde skabt. Alt tydede på, at de havde i sinde at plyndre og røve i den døde landsby. Det ville blive

døden at være i den landsby. Der ville være mere sikkert i skoven. Men hvad så med munken og Marie, som ikke vidste noget, men bare ventede på ham?

Morten lod sine enebærgrene falde og krøb ud fra sit skjul. Han så sig endnu en gang tilbage og satte så i krumbøjede løb ind over udmærken. Undervejs dækkede han sig så godt han kunne mellem buske, krat og store sten. Han så sig et par gange tilbage, men kunne ikke se noget til røverne noget sted.

Marie gav sig til at græde, da Morten fortalte, hvad han havde hørt og set.

Den store munk kløede sig i sit røde skæg og stirrede hen mod det åbne dørgab.

»Ja, det lyder jo fælt det der, Morten,« sagde han, »den slags folk viger ikke tilbage for noget. Jeg har hørt og set en del til dem og deres slette gerninger!«

»Vi må væk herfra – op i skoven!« sagde Morten og så hen på Marie, der græd og hikkede, mens hun krøb sammen på sengen ved væggen, »vi kan ikke klare os mod dem. De er fem og har økser og knive!«

»Ja, det har de, Morten!« sagde munken, mens han rakte hænderne op mod hylden over ildstedet, hvor der stod en del krukker og fade, »men er vi ikke stærke som løver, må vi være snilde som slanger. – Stik ud og hold øje med, hvad der sker, Morten, og kom ind og sig til, så snart du får øje på noget!«

Morten ville spørge, hvorfor de ikke hellere skulle flygte med det samme, men opgav det og gik ud af huset.

Han sneg sig langs huset hen til kærren. Når han gik ud bag den, kunne han se ned gennem landsbyens gade helt ned til det åbne led.

Han havde ikke stået her længe, før han så de fem mænd komme ned ad fæstien og styre mod ledet.

Han løb ind i huset og fortalte, hvad han havde set.

Munken stod med en krukke i hånden. Han lyttede alvorligt til Mortens besked, mens han stak hånden ned i krukken. Da han tog den op igen, var den hvid af mel, som han gav sig til at gnide i sit ansigt.

»Gå over til Marie og læg jer begge to i sengen, mens jeg gør mig færdig!«

Morten lagde sig på halmen ved siden af Marie, hvis gråd nu var stilnet af til høje snøft og suk. De stirrede begge stumme af forbavelse på munken, som smurte mel i ansigtet, til det var helt hvidt. Så satte han krukken tilbage på hyl- den over ildstedet og fandt en so- det stump gren. Med den lavede han nogle sorte pletter i sit hvide ansigt, og da det var gjort, satte han sig på bænken med ansigtet mod den åbne dør og ventede.

»Når jeg rejser mig fra bænken her, begynder I begge to at græde og jamre og vride jer på sengen!« sagde han uden at vende sig om.

Både Morten og Marie nikkede og stirrede hen mod det lyse dør- gab, hvis omrids sløredes lidt af den røg, som hang i det halvmørke rum.

Der var stilhed i huset nu. En tung og truende stilhed, som kun blev brudt af skarpe smæld i bræn- det på ildstedet og blæstens sus og hvisen i røghullet. Under sig kunne Morten høre musene rasle i sengens halm. Nu og da snøftede Marie, mens hun knugede sine hænder om Mortens arm.

Udenfor hørte de den fjerne lyd af krageskrig. En høne kluk- kede tæt ved, men ellers bare en tung stilhed, hvor man kunne høre sit eget hjerte banke.

Det knagede i bænken under munken. Alle slags sære lyde tum- lede i stilheden.

Hvad var det? – Var det ikke en skraben mod husvæggen? – Udenfor var der en, som hostede!

Munken rettede sig op på bæn- ken. En skygge gled ind i dør- gabets lyse felt, og en mand læ- nede sig ind med den ene hånd støttet til dørkarmen og en stor økse i den anden.

Han skar ansigt, kneb øjnene sammen og stirrede ind i husets tussmørke. En anden kom til syne bag ham – og en til.

»Har I mad til nogle sultne vej- farende?« råbte han og glippede med øjnene mod den skarpe træ- røg.

Næppe havde han talt ud, før munken rejste sig fra bænken og rakte armene frem mod ham, mens han klagede og jamrede sig.

Morten og Marie satte straks i med at jamre og græde og tumle rundt i sengens halm.

»Hjælp os – hav barmhjertig- hed! – Hjælp – hjælp!« jamrede munken og vaklede hen mod rø- verne i døren med begge sine mel-

hvide hænder strakt frem, som ville han gribe efter dem.

Røverne stirrede på munken med vidt opspilede øjne. For dem at se kom et pestrant menneske ud af husets halvmørke. Et lig- blegt ansigt fyldt med de mørke pletter, der havde givet pesten det uhyggelige navn »Den sorte død«. De kendte kun altfor godt dette pestens tegn.

Øksen faldt ud af hånden på den forreste røver, og da munken næsten rørte ved ham, udstødte han et brøl af rædsel og tumlede bort fra døren.

»Pesten – pesten!« skreg han, »pesten er her!«

Munken fulgte efter de flykten-

de, skrækslagne mænd, og Morten og Marie vovede sig ud af sengen og hen mod døren. Inden de nåede den, kom munken tilbage.

»Er de væk?« spurgte Morten, som havde taget Marie i hånden.

»Ja! – Gud er viis og nådig! – Selv den værste plage kan han vende til et våben for de svage!« Den store munk gav sig til at gnide mel og sod af ansigtet med sine hænder, »læg noget mere brænde på ilden, Morten, og du Marie læg vores bylt op på bordet og pak brød og pølse ud, mens jeg går ud i gården og vasker mig og henter vand med ind. – Nu trænger vi til at styrke os, og bag- efter vil vi stænge døren for nat-

ten og hvile os, så vi kan være friske til i morgen, når vi skal videre!«

»Til klosteret?« spurgte Morten og lagde godt med brænde på bålet. Han vidste det jo godt, men han ville så gerne høre munken sige det igen.

»Ja, om et par dage er vi hjem- me i klosteret!«

Morten mumlede stille for sig selv. – Hjemme i klosteret – hjem- me i klosteret. – Han smagte på de tre ord, mens han skubbede brændet sammen, så gnisterne stod i en sky op gennem røghullet.

Robert Fisker.

SPEJDER- HUMOR

-NEJ! Jeg er aldeles ikke snart færdig.

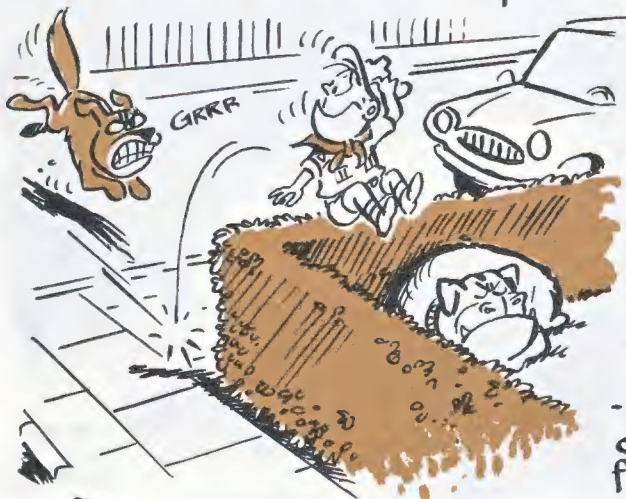
-Jeg har ellers gjort min gode gerning idag.

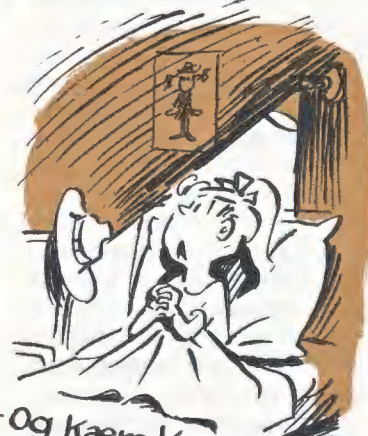
-I har ret piger, det er et flagknob.

-Og hvem overlader han de ældre...?
-Jeg spør' bare...

-Forhåbentlig kommer
det der ikke til at betyde
færre lommepege
til mig...

-Og kære Vorherre,
gør Madrid til
hovedstad i Frankrig;
det har jeg skrevet
i min fristil...

-Var det ikke en ide, at få
en aftale med direktøren
en anden dag..?

-Nå, du har malet skuret. Jeg
har sørget for, at han er den ene-
ste i verden, der har en stribet
ko.

JULE GOOD TURN

Vi, Uglerne,
ville lave en good turn
en jule good-turn.
Peters far
skovfogeden
gav et juletræ.
En stor kurv fandt vi på loftet,
og Ullas mor,
der altid bager
bager
bager,
gav en kasse småkager.
Jørgens far er købmand –
hvad betyder en pose ris?
et brev kanel
svesker
rosiner
marcipan
af den billige
lyserøde
blegfede?
Lidt brugt legetøj,
hvem finder det?
Skidt om det er lidt brugt
hvem ser det
når lysene brænder,
det får et søm,
dukken en kjole,
pyntes op.
Overflødigt for os –
Overflødigt?
Overflod.

Det er let at give af sin overflod.

Nå vi tog spejdertøjet på
ringede på,
afleverede juletræ
marcipan
i cellofan
gammelt legetøj
i nyt papir
og alt det der
til en *fattig* familie.

TUSINDTAKMANGETAKGLÆDELIGJUL.
Rigtig glædelig jul.

Hvor så der nøgent ud.
Og jeg står i smøgen.
I mørket.
De andre skulle hjem,
hurtigt hjem. Og her står jeg.
Der er noget forkert,
noget jeg er bange for.
Hvad er det at give?
Her kommer vi
med vores overflod.
Værsgo det skulle smides væk alligevel.
Vi tog det bare hjemme
et træ, ingen havde købt,
hvem bagte mere
end mange kan spise?
Den fede marcipan,
den billigste,
den lyserøde,

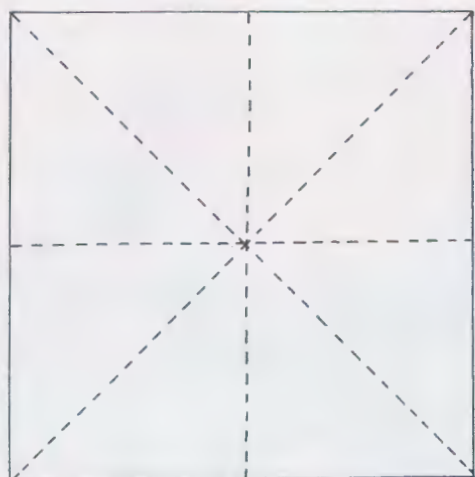
fedt glinsende.
Nødder, figner
med småbitte klistrede sten.
åh hold da op
jeg er jo mæt
mæt
og vil gerne tabe to kilo
for at være smart.

Jeg står stadig i smøgen,
i mørket. Nu ved jeg det:
det er for let
for billigt at gi af sit overskud –
hvem mærker *det*?
Men gi noget bort
man selv holder af,
lige har fået,
ønskede sig brændende,
eller gi af sit underskud,
det er der noget ved.

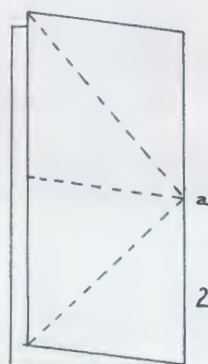
Det er begyndt at dryppe
er det sne?
Er det regn?
Du min såkaldte jule good turn
måtte jeg huske dig
ind i hverdagen.
Hvem er min næste?

Hvor var der bart i det hjem.
Måske luner skovfogedens træ alligevel?
TUSINDTAKMANGETAKGLÆDELIGJUL.

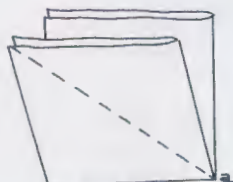
FOLD OG KLIP!

1

2

3

4

6

5

Rovere i Tanzania

Udgivere KFUM-Spejderne i Danmark
Det Danske Spejderkorps
Det Danske Pigespejderkorps
KFUK-Spejderne i Danmark

Redaktionsudv. Annesofie Hermann,
Ingrid Bundgaard, Fritz Lerche
og Erik Schwarz (ansvarsh.)

Forside Thora Lund

Bagside Walt Disney: Junglebogen

Side 2 150 år gammel »Dalmålning«

Side 27 Spejderfrimærker

Side 24, 25, 26 Spejderåret i billeder

Noddeknækkeren Per Illum

Tilrettelegning Grafisk Tegnstue Erik Nielsen A/S, Århus

Omslaget trykt af Dyva & Jeppesen,
Kgl. hofleverandør

Tekstsiderne trykt af Aarhus Stifts-
bogtrykkerie A/S, Århus

SPEJDERJUL
1969

koster kr. 4,00

(inklusive moms)

Her præsenterer vi et udvalg fra en af de største og fineste danske spejderfrimærkesamlinger. Spejderfrimærkerne er kommet ud i år, hvor de enkelte landes spejderkorps har kunnet fejre et rundt jubilæum af en eller anden art eller har kunnet samle offentlighedens interesse om større foretagender som f.ex. en jamboree. Da Hendes Majestæt dronning Ingrid havde været ikke bare protectrice, men aktiv spejder i 25 år fik Danmark sit første og hidtil eneste spejderfrimærke.

1

UNDER FLYVETUREN ER BILLEDERNE OG TEKSTERNE KOMMET FRA HINANDEN. KAN DU BRINGE DEM PÅ PLADS IGEN?
SKRIV DE RIGTIGE TAL UD FOR BOGSTAVERNE PÅ SIDE 6.

1 MÅ JEG BEDE OM ET LILLE SMIL-DET ER MIN RAPPORT NR. 1000!

2 MÅ JEG FØRST FÅ LOV TIL AT HØRE, OM DEN KAN TALE?

3 HVEM DER VAR 20 ÅR YNGRE OG HAVDE SINE TÆNDER!

4 - NEJ TAK- JEG HAR IKKE BRUG FOR EN OPVASKEMASKINE - JEG HAR SELV OPFUNDET EN!

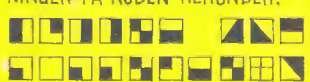
NØDDE KNÆKKEREN

TILLÆG TIL SPEJDERJUL 1969

2

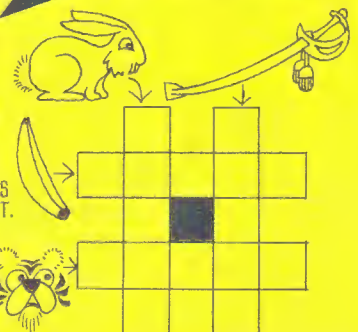

HER HAR DU EN KODEOPGAVE, HVOR DE SMÅ FIGURER SKAL ERSTATTES AF ET BOGSTAV. VED HJÆLP AF DE 6 TEGNINGER TIL HØJRE KAN DU SIKKERT FINDE LØSNINGEN PÅ KODEN HERUNDER.

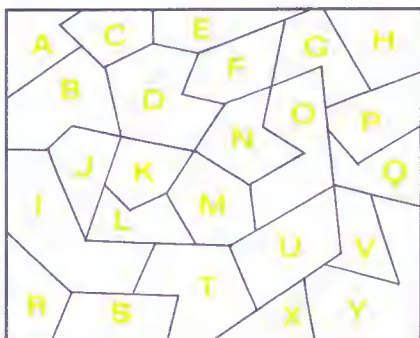

3

DENNE LILLE BILLEDKRYDS KLARER DU LET.

4

DEN LIDT GNAVNE
UGLE FLYVER RUNDT
MED EN PLADE KAGER.
KAN DU FINDE TO
KAGER, DER ER ENS?

5

NISSEN SKAL UD MED PAKKER TIL SØREN,
MEN HVOR BOR HAN? NISSEN KØRER TIL HAN KOMMER TIL
EN KORSVEJ. HER DREJER HAN MOD ØST OG FORTSÆTTER
OVER EN Å, DEREFTER AD DEN FØRSTE VEJ NORDPÅ.
HAN KØRER SÅ OVER EN BRØ OG
TAGER DEREFTER ANDEN VEJ PÅ
HØJRE HÅND OG KØRER 6 KM.
SÅ DREJER HAN MOD NORD
OG KØRER 8 KM, FØR HAN
VÆLGER EN SMAL VEJ MOD
ØST. 3 KM HENNEAD
DENNE VEJ KOMMER
HAN TIL SØRENS HUS.
HVLKET NUMMER
HAR DET?

6

HER KOMMER
PEBERFUGLEN MED
AL JULESTADSEN.
MEN HAN HAR GEMT DET
ALLERVIGTIGSTE, OG LADER
SOM OM HAN HAR GLEMT
DET.

KAN DU GÆTTE
HVAD DET ER?

7

DEN SØVNIGE UGLE SIDDER OG RUGER OVER NOGLE
GAMLE TALEMÅDER, HVOR DER ER KOMMET UDORDEN I
TEKST OG BILLEDER. KAN DU SÆTTE DE RIGTIGE TAL
UDFOR BØGSTAVERNE PÅ SIDE 6?

1. GLAT
SOM EN

5. LISTIG
SOM EN

2. DUM
SOM EN

6. FRISK
SOM EN

3. STÆRK
SOM EN

7. BANGE
SOM EN

4. KLOG
SOM EN

8. KLODSET
SOM EN

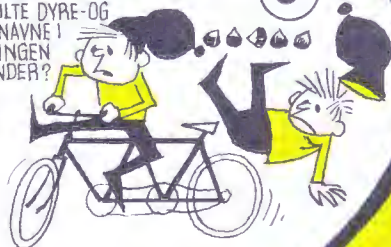
9

PÅ TEGNINGEN
TILHØJRE MÅNGER
FEM TING, SOM ER PÅ
TEGNINGEN TILVENSTRE.
SKRIV DE FEM TING
PÅ SIDE 6.

KAN DU FINDE
9 SKJULTE DYRE- OG
FUGLENAVNE I
SÆTNINGEN
HERUNDER?

8

HELGE OG ABEL HAR EN SORT
TANDEM OG SKAL ØVE SIG I
AT STYRE OG DREJE

10

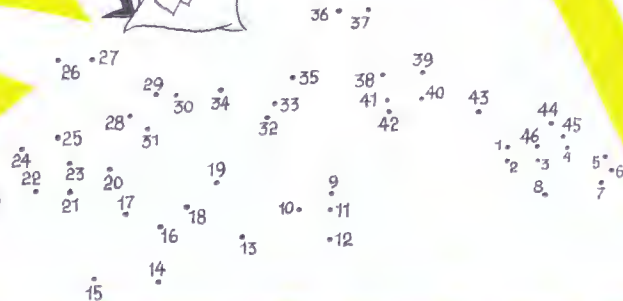

HER GÆLDER DET OM, AT
FINDE UD AF HVOR MANGE
SØM DER ER I DEN
MUNDFULD SKRUE OG SØM,
PELIKANEN GÅR RUNDT MED.

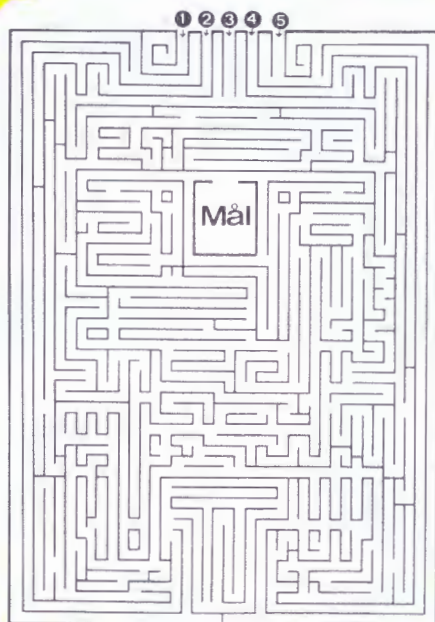
HVAD MON NISSEN
HAR I SÆKKEN?
TRÆK EN STREG MELLEM
ALLE PRIKKERNE FRA
1 TIL 46, SÅ FINDER DU
SIKKERT LØSNINGEN.

11

13

KAN DU FINDE DEN RIGTIGE
VEJ GENNEM LABYRINTEN?
SKRIV VEJENS NUMMER PÅ SIDE 6.

12

NISSERNE VIL IKKE DELE MED
KATTENE. - TRÆK DERFOR EN
SAMMENHÆNGENDE STREG SOM
ET HEGN OM DE FIRE NISSER OG
GRØDEN, SALEDES AT NISSERNE
OG GRØDEN ER INDENFOR,
MEDENS KATTENE ER LUKKET
UDE FRA GRØDEN!

-ALLE FIRE NISSER
SKAL NATURLIGVIS
KUNNE KOMME
IND TIL
GRØDEN!

14

AV! - DER ER GÅET HUL I SÆKKEN
MED JULEGÅVERNE!
HJÆLP NISSEN MED AT FINDE
DEN LAP, DER PASSER TIL HULLET.

FIND UD AF, HVAD TEGNINGERNE FORESTIL-
LER OG SÆT ORDENE SAMMEN TO OG TO,
SÅ DE RIMER.
SKRIV BOGSTÅVERNE TO
OG TO PÅ SIDE 6.

15

16

KAN DU TIPPE 12 RIGTIGE?

	1	X	2
TRONFØLGERENS MAND HEDDER	FREDERIK	HENRIK	ULRIK
FJERNSYN KALDES FOR	TV	FM	FN
SUOMI ER NAVNET PÅ	ØSTRIG	SCHWEIZ	FINLAND
NORDENS MÆRKE ER	5 STORKE	5 SVANER	5 MÅGER
FIAT-BILER ER FRA	TYSKLAND	ITALIEN	FRANKRIG
ANANAS VOKSER	UNDER JORDEN	OVER JORDEN	PÅ FYN
EN SKULPTUR ER	EN VASE	EN FIGUR	EN BYGNING
EN HUN-HEST KALDES	HINGST	KVIE	HOPPE
SJÆLLAND ER	EN Ø	EN HALVØ	EN ODDE
RØD OG BLÅ BLIVER TIL	GRØN	GRÅ	LILLA
LEVERTRAN FÅS FRA	HESTEN	GRISEN	TORSKEN
JYLLAND ER	EN Ø	EN HALVØ	EN ODDE

NØDDEKNÆKKERENS OPGAVER

26 ●●●●●

Den lille
nøddesnækkerkryds

VIL DU VINDE EN TRANSISTOR RADIO?

Når du har bladet Nøddesnækkeren igennem og set på opgaverne, har du opdaget, at der er nødder ved dem alle. Ved nogle opgaver er der kun få, men ved andre mange. Det er dem, du og dine kammerater skal i gang med at samle ved at løse så mange opgaver som muligt.

Vi håber, at I vil kunne samle tilstrækkeligt mange til, at I kan være med i konkurrencen om de mange fine præmier.

Men nødderne tæller naturligvis kun med, hvis de enkelte opgaver er løst rigtigt.

Når du har løst så mange opgaver, som du kan, og skrevet resultaterne på løsningssiden, sender du denne ind i en kuvert til SPEJDER-JUL, postbox 301, 9100 Aalborg. Kuvertens påskrift er vist her på siden.

Der er også i år to grupper:

I gruppe A deltager

alle, som ikke er fyldt 12 år
d. 1. januar 1970

I gruppe B deltager

alle, som er fyldt 12 år
d. 1. januar 1970

PRÆMIER

Gruppe A: De, der har samlet **mindst 20 nødder**, deltager i lodtrækningen om følgende præmier:

- 1 lille transistorradio
- 2 gavekort på 50 kroner
- 10 gavekort på 25 kroner
- 25 gavekort på 10 kroner

Gruppe B: De, der har samlet **mindst 60 nødder**, deltager i lodtrækningen om følgende præmier:

- 1 stor transistorradio
- 2 gavekort på 100 kroner
- 10 gavekort på 50 kroner
- 25 gavekort på 25 kroner

HUSK:

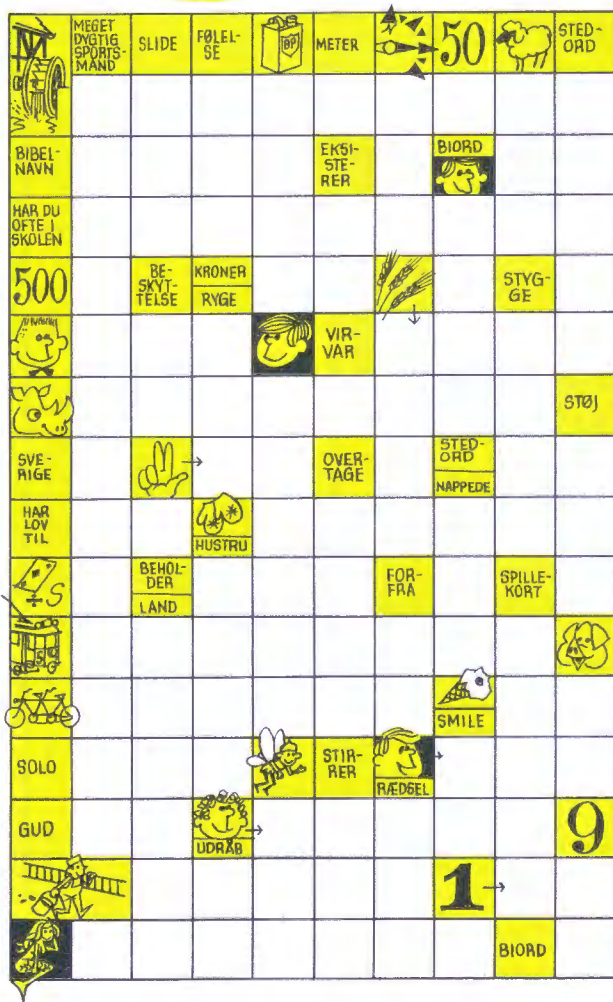
Indsendelse af løsningerne inden 5. januar 1970. Præmierne vil i løbet af januar måned blive tilsendt vinderne.

Spejderjul
Postbox 301
9100 Aalborg

27 ●●●●●●●●●●

Den STORE
nøddesnækkerkryds

SIDE 5

1 R ÷ k L S S ÷ j
 de ÷ t ÷ be + F
 D 1 F ÷ E ÷ g ÷ ber

17

SKRIV LØSNINGEN PÅ SIDE 6.

18

FUGLEN HER HAR BESØGT SYV DYR I ZOO. DU KAN FINDE NAVNENE VED AT BEGYNDE VED PILEN ØVERST TILVENSTRE. DU MÅ KUN GÅ OP NED ELLER TIL SIDERNE - ALDRIG PÅ SKRÅ, OG HVERT FELT MÅ KUN PASSERES EN GANG.

S	Ø	L	I	G	E	R
E	V	Ø	T	O	L	F
N	E	H	N	D	S	T
Æ	S	O	R	H	E	Z
G	N	R	Ø	J	B	E
I	R	A	F	B	R	A

19

NISSEN HAR KLUDRET SKRÆKKELIG I DET, DA HAN SKULLE SKRIVE NAVNENE PÅ DEM, DER SKAL HAVE JULEGAVER I ÅR. HAN HAR GLEMT HVERTANDET BOGSTAV I TI PIGENAVNE:
 VR, TV, MTE, UL, LTE, LN, BNE, MRAN, ES, KRN.

20

HER EN OPGAVE FOR VIDEREKOMNE! DER SKAL SÆTTES BOGSTAVER IND, ALLE DE STEDER HVOR DER I STEDET FOR ET BOGSTAV STÅR ET +. DE INDSATTE BOGSTAVER DANNER I DEN RÆKKEFØLGE HVORI DE FOREKOMMER - ET KENDT ORDSPROG.
 V+JRBERET++N+:
 +++EBØL+EN GÅR +STOVE+, +++++ERE BLÆST.

21

NISSEMOR SKAL HAVE MALET MEL TIL ET FRANSKBRØD! - HVILKET KORN SKAL HUN MALE MELET AF?

HVORDAN KOM-
MER DEN TØRSTIGE
NISSE NED TIL NISSE-
ØLLET, NÅR HAN SKAL
GÅ PÅ ALLE VEJENE I
STJERNEN OG IKKE
MÅ KRYDSE SIN
EGEN VEJ?

22

HAN MÅ HELLER IKKE
GÅ DEN SAMME VEJ
MERE END EN GÅNG!

LØSNINGEN TEGNES
IND PÅ SIDE 6.

23

SELY OM DET ER BLEVET
SPLITTET AD,
KAN DU MÅSKE
ALLIGEVEL FINDE UD AF
HVAD STRUDSEN
HAR SLUGT?

CENTO

NÅR DU HAR LØST
KRYDS- OG TVÆRS'EN,
GENTAGER DU DEN
PÅ SIDE 6.

24

FIND DET LILLE ORD!

PRIKKERNE SKAL ERSTATTES
MED ET ORD PÅ FIRE BOG-
STAVES, SOM KAN VÆRE FÆL-
LES FORSTAVELSE TIL DE
ØVRIGE ORD.

25

fad
plante
spand
post
mølle
flyver
glas

J. J. J.

SPEJDER JUL 1965. TEGNING AF JENSENIUS

